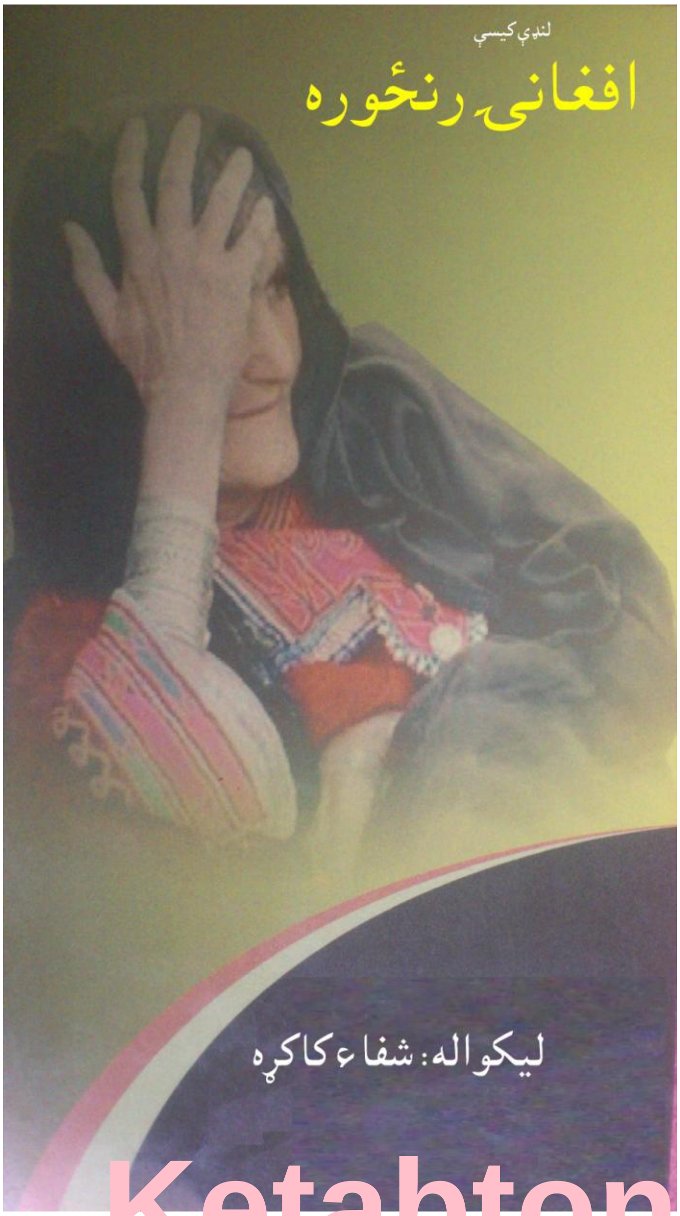

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمان الرحیم

د چاپولو حق يې له ليکوالې سره دی

دکتاب نوم	....	افغانۍ رنځوره
ليکواله		شفا ءکاکړه
دچاپ شمېر		(۱۰۰۰) ټوکه
دچاپ کال		جنوري ۲۰۱۵ع
کمپوز		عبدالقادرمجرم
بيه		۲۰۰ روپۍ

خپرونکی : هیواد ادبي یون کلا سیف الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

زه خپله دغه د لنډو کیسو ټولګه خپلو ګرانو ورونو محمدګل مینه وال ، محمدنور روښان، غلام قادر سارنګزئی او غلام سرور سارنګزئی ته ډالۍ کوم چي هر وخت يې زما مرسته کړې او هر کله يې زما ستاینه او روزنه کړې ده او ماته يې بې حده داد او مینه راکړې ده

....

شفاءکاکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

خبرې خوېښې ډېرې دي که څېرې زۀ خبرولیکلوته کښېنم نوکتاب نه کتابونه به په ډك شي خوزۀ به داهڅه وکړم چې دګرانولوستونکووخت په خپلوخبرو وانخلم .
زۀ منم چې زۀ نه یوښه لیکواله ، نه افسانه نګاره یم ، کېدای شي چې ډېروخت مې پر دغو سترګې پټې کړي هم وي خواخر هغه وخت هم راغلی چې زۀ يې پردې مجبوره کړم چې د ټولنې رنځونه او دردونه په خپله ماته ګډه زدکړه د لستونکو تر لاسونو پورې ورسوم ، دا هڅه مې وکړه چې په کومو رنځونو زموږټولنه اخته ده ، کوم څه چې به ما ولیدو یا به مې له چا څخه واورېدل زۀ هروخت خپل ضمیرپردې مجبوره کولم چې دابوج له ځانه لېرې کړه ،
په ډاګه نارې کړه چې دارنځونه اودردونه به موږترڅوځمو راشئ چې ټول خپله ملامتیاومنواودې خپلې رنځورې ټولنې ته مخ ورواړووپه کومه کښې چې دچادحقوقو،روایاتو،ددین،مذهب ،ثقافت،تهذیب ،اقدارو،ژبې خیال ساتلوورځ ترهغه بله کمې محسوسه وو خلګ دخپلوښواقدارو،روایاتوقدرپرېږدي دپرېدوخویونه خپله وي دخپلې ژبې په ویلوشرمېږي په داسې ټولنه کې به څنګ څوك داتفاق،عدل،انصاف توقع وکړي
په کومه ټولنه کې چې هرسړی دخپل سرباچاوي اوسیالي يې هم له ښځې سره وي دخپلې مور،خور،لوراوخپلې ښځې حق تلفې کوي دې نارینه چې دخپل ځان اصلاح نه ده کړې دټولنې به څه اصلاح وکړي اوس که څېرې هلك یانجیلۍ یوناواړه کاروکړي بیادرستې ټولنې په خولۀ کې داخبره وي چې مورېې سم تربیت نه دی کړی دمورغېږاوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

درسگاه ده هوموږمنوچي اوله درسگاه ودې ته بيايوځك هم فكرنه کوي چي داخواره مورخو نه ده ملامته څنگه په څه حال كي دخپل اولادساتنه كوي يايې وكړي چي ددې وخپلوغوښتنواواختياراتوته لاس رسی نشه چي له دې سره ددې په تعليم كي فرق كيږي هغه كه ديني وي كه عصري داڅه چي په خوراك څښاك،پوښاك په وركولوددې په مينه اودجائداد نه وكولوكي لاهم فرق ښكاره دی
دايوه زۀ نه هرڅوك مني چي دمورغېږاوله درسگاده نوبياراشی چي پردې حقيقت هم سترگې نه كړوپټي اول مورپه ديني اوعصري علوموپه زېوروپوښودا اختياروركړوچي دادژوندپه هراړخ خبره شي نوددې اولادبه صحت منده هم بڼشعور وي كه نه وي نوبه يې حال هم دغه وي لكه اوس چي پرپيرانوملايانوډاكټرانويې نفس وخېژي خوبياهم علاج نه كړي پيدا
دډاكټرومريض ته سترگې ختلي وي دپېراوملاوتورپسه ته اوخوارني ښځي په دې شرمېږي وډاكټرته خپلې ناروغی حال نه شي ويلای
هم دارنگ زموږوښځوته له خپله داسه ورپېښنه ده كه خوښې وي كه يور اوكه مړووري چي دخپل حق غوښتنه كوي نوهغه بله ورته وای چي خورجاني پرخولۀ لاس ونيسه دادپښتنومتل دی وای (دلوراوخوردنياجوړه شوې ده روانه شوې نه ده)كه چېري بياهم يوه ښځه دروانېدلوهڅه وكړي نوهغه وخت كيسه تركيسه تېره شي راشي دخلگوخولوته ولوېږي بياخوخپله ټولنه وموږته ډېره ښه معلومه ده
كله چي يوازي شم واخدای ته داخواست وكړم چي زموږدټولني وروڼواوخويندوته دومره وس وركړې چي خپل حق وپېژني اوپرداسي تعليم يې مخ شي چي دټولو پښتنو،مسلمانانوپه گټه تمام شي زماوهرپښتانه مسلماوورته دابرخه ورنصيب كړې چي دخپلي مور،خور،لور،مايني حق تلفي نه كوي په شرعي اوقانوني طرزخپل حقوق وركوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس ستاسوپام دې ته رااړوم چي مادخپلواولنيوافسانو ټولګه چي د(افغانۍ رنځوري) په نامه ده ترخپله وسه کوشش کړی دی که څه کمي اوېشي په کښېوي نوله لوستو نکو بخښنه غواړم له بدمرغه چي زموږخپله مورنۍ ژبه پښتوسمه زده هم نه ده

اوس که دلته دعبدالقادرمجرم صاحب يادونه،نه کړم وه نوبې انصافي به وي چي دی له کلاسيف الله څخه کوټي خاص کالج ته راغلی ماخپلي لنډي کيسې ورکړې ده زمادومره حوصله افزی وکړه چي زمازړۀ داغوښتو چي داکتاب نن،نن چاپ شي سباته نه شې پاته داسي هم نه چي مجرم صاحب دازماکتاب کمپوزکړی دی بلکه له دې سره سره يې زمارينمائي هم کړې ده

په اخيره کي زۀ پښنه يم که مي څه هم په خپله مورنۍ ژبه کي زدکړه نه ده کړې خوله پښتوسره مينه لرم داهڅه به کوم چي ترڅومي وس وي دخپلي مورنۍ ژبي خدمت به کوم نوره به هم له خدايه پاکه دا دعاغوړم چي نوري پښتنې مېرمني له خپلي مورنۍ ژبي پښتوسره مينه وکړي

په درناوي

شفاء کاکړه

ډګري کالج کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قبر ځانګو

انارګلۍ په څو څو واره حال ور تېر کړی چې راشه زۀ درسره ځم ـ
هغه د چا خبره " د مېږۀ يې په ايمان پاستی نه غوړېدو" ـ
يو ماښام چې لمر ولوېدو، ښه تياره شوه ـ دا د بابا او مورکۍ له کوره غلې غلې راووته، مخه يې وکړه ، د مېږۀ د کور په خوا روانه شوه ـ پر لاره ډېره وار خطا روانه وه ـ کله به يې شاته وکتل ، کله به يې پر لاره يوې او بلې خواته کتل ـ له شا يې په دې کتل چ ې بابا را پسې رانه شي ـ
يوې او بلې خواته يې په دې وار خطا کتل چې د سحر وړې لېوان يا پر لاره بل يو څوک رانه شي، تر لاس به مي ونيشي د پلار کور ته به مي بېرته بوځي ـ
د مېږۀ کور ته چې ورسېده ، د دوو خونو تر مخ چې يوه د بوټو کوټه پروته وه، وهغه ته يوګړۍ کښېنسته، شا و خوا يې وکتل ـ چاردېوالي نه وه ـ که څه هم يخ وو خو دې له وارخطايي او منډو خولې کړي وې ـ
له يوې خوا که وېره ور پسې وه ،له بلې خوا يې په خونه کي خبر ې اورېدلې ـ پلاروخپل زوی ته ويل ته پرکورناست يې مزدورۍ ته نه ځې پېغله ښځه دي دبل پرکورناسته ده ـ په دې يې تسلي وکېده چ ې څوک به را ووځي ـ
يو وخت دروازه خلاصه شوه ، له خونې يو سړی راووتو،دې ټوخ وهل ـ سړي يې له بوټوسره سايه وليده ـ ږغ يې باندي وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ ، جمالي يو جواب نه وو.

" څوکه يې؟" .

سوکه سوکه ور ننډدې شو " ولې نږغ نه کوې، څوکه يې" .

بېرته غبرګ شو. دې داسي محسوسه کړه " سرې ووېرېدو . داسي نه وي لرګې ياکاڼي ته لاګړي له واره به دي وولي" .

سرې چې تر دروازې ورغلی په خونه يې سر ور دننه کړی " مورې! ته راشه زموږ د بوټو له کوټي سره يوه ښځه ناسته ده ګوره چ ې ښځه ده که لابله بلاده" .

مور يې له خونې لالټين په لاس کي له نورو دوو کسانوسره راووته . دې چې دا ناسته وليد ه ټول وجوديې له يخ او وېري ريږديدو . دوی که به هر څو وويل

" څوکه يې؟" .

د دې له خوا جواب نه وو.

" ښځې! ته دا ښځه تر لاس ونيسه، خونې ته يې در وله، ښۀ اور ور بل کړه . يخ به وژلې وي بيا به په کراره حال حوال ځيني وکړو" .

ښځې يې تر لاس ونيوه ولاړه يې کړه . دوی ټول بلې خونې ته لاړ .

ښځه چې يې دننه اور ته کښېنوله ، ويې پېژندله چ ې دا انارګله ده ، زما او ستا مږور.

خسر يې وبالښت ته پروت را جګ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

" ښځې! دا څۀ وايې ـ دې خو ما او پلار دواړه په شرمو وشمولو ـ خير ته چای، ډوډۍ ور لګړه، اور ته يې کښېنوه چې يخ يې له زړۀ ووځي ـ زۀ سوچ پر کوم " ـ له دواړو زامنو يې صلاح کوله

" څۀ په کوو، بېرته يې د شپې ور ولو که........"

مشر زوی منور " بابا! دې ښځې وماته په څو څو واره حال را تېر کړی چې راشه، زۀ در سره ځم ـ ما سر نه خلاصاوو ـ اوس چې په خپله راغله اوس نو سوال نه پيداکېږي چې بېرته خپل کور ته لاړه شي" ـ

" بيا څۀ کول په کار دي؟" ـ

" بابا تر دې ښه خبره نشته چ ې دلاور ور ولېږو،پلار ته يې حال ور کړي چې انارګله زموږ کور ته را ورسېده" ـ

دلاورکوټ په غاړه کړی، څادر يې پر سر تاؤ کړی،له يو غټ لرګي سره روان شو.

سهار يې ملا را وستو د منور او انارګلې نکاح يې وتړله ـ دواړه يو پر بل دومره ګران وو ـ هغه د چا خبره لکه (مجنون او ليلا)ـ يو کال لا نه وو پوره چې منور د دوو موټرو د ټکر په حادثه کي په حق ورسېدو.

انارګله داسي څه بې چارې غوندي ښکارېده (نيمه لېونۍ)چ ې د کلي يو ښځه به وراغله، دې به خپل تندی ټکاوه " زما دي نصيب تر خاورو لاندي شي ـ يوار خو پېغله وم د پلار پر کور مي کلونه وشو،ناسته وم ـ په دوی ولور نه جوړېدو. چې بې شرمي مي وکړه، پېغورونه مي پر ځان يوړو، هغه دا دی کال لانه دی پوره دی مړ شو" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو كال پس يې ودې بل زوی ته کښېنوله . هغه يې دوه کاله پس يوه لور وشوه . چې پيداسوه له هغې ورځې يې خولۀ وازه نيولې وه چغې يې وهلې خولۀ يې نه سره ورتله . تمامه شپه او ورځ به دا او خوابښي ورته ناستي وې .

په ځو ځو واره يې مېړۀ ته وويل " سړيه! دا ماشومه ډاکټر ته يوسه، دا خو چې پيداشوې ده چيغې وهي، خولۀ يې نه سره ورځي" .

"ښځې! بابا ته ووايه چې يويې شي، زۀ يې نۀ وړم" .

" ته نه شرمېږې چې په سپين ږيري پلار يې وړې . ته به اوږدې پښې کور پروت يې" .

" تۀ عجبه ښځه يې سر نه خلاصوې چې يويې شم په خدای که په خپل کور کي د بابا او مورکۍ له پېغورو ځان خلاص کړم . راته وای به تۀ خو هغه يې چ ې د اولو دوو مياشتو لور دي په غېږ کي واخيسته ،ډاکټر ته روان شوې".

" سړيه! زۀ څۀ په وکړم . هغه مورکۍ خواره را سره په عذاب ده . بابا ته مي په ځو ځواره ويلي دي دی وای"د ماشوم د پاره ژړا ښه ده ، په خوانو ښځې يې ژړا ښه ګڼله ". مورکۍ خواره کله د شپې پرکوروسمه شي ده اووه دروازو خاوره راوړي مالګه ،سره مرچ ور سره ګډ کړي، په اور کي يې واچوي . کله پر هګۍ زرغون سپښسی تاؤ کړي په اورکي يې پټه کړي . کله يې د ماشومي وسرته په کاسه کي اوبۀ ينبي وي ، سکروټې را وا خلي په کي وژني يې . کله نوښادر(خوری)په اورکي واچوي چې هغه جوش وخوري ، دا يې را وکاږي بيا ورته ګوري وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لورې دا زما په خيال نه نر،نه ښځ ې نظرکړې ده ،دابه وي اسر ـ خواره سپېلني راوړي ورته لوګی يې کړي" ـ

"ښځې! په دې سر خلاص کړه که سپېلني ورته لوګی کو ي ،که سپېرکۍ ـ ماته چ ې بله ورځ رانه شې او نه داخبره راته وکړې ـ خدای دي وکړي چې دستي مړه شي" ـ

شپه انارګلې او خواښې ورته تېره ګړه ـ سهار خواښې، پلار او زوی دواړو ته ښېرې کولې چ ې ماشومه يې په غېږ کي واخ يسته ، انارګله ور پسې شوه چې کله د ملاصاحب کور ښکاره شو ، د دهٔ د کور له شا لوړ د غرهٔ په لمن کي د هديرې دسمالونه رپېدل ـ

د ملاصاحب په کور ور دننه شو ، انارګله او خواښې د ماپښين لمنځونه د ملاصاحب په کور کي وکړو ـ مورا چای راوړې ، دومره خونديې وکړو چې انارګلې داسي محسوسوله چ ې ما کله هم پر چای دومره خوند نه دی اخيستی ـ د چای له خوړلو وروسته د ملاصاحب خوړې ته ورغلې، خواښې د ماشومي کيسه ورته وکړه ـ

ملاصاحب له دم او تعويذه وروسته وويل " په ښه ورځ راغلاست ، نن د زيارت ورځ ده ، سبا له جمعه ده ـ داسي به وکړئ زيارت ته به ورشئ ،هغه تر ټولو لوړ چې په غونډي کي پروت دی هغه زما نيکه دی ـ تر نيکه لږ را لاندي زما بابا پټ دی ،له هغه وروسته نوره هديره ته دعاو کړئ"ـ

انارګله او خواښې چې د ملاصاحب د کور شا له راغلې ـ يو نری کږه وږه لاره د ملاصاحب د نيکه او پلار قبرونو ته تللې وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګلۍ له خپلې خوابنې ماشومه په خپله غېږ کې واخ ېسته ، په زحمت وختلې . که یې څه هم خوابنې په لاره کې یو وار دوه کښېنسته، د ملاصاحب نیکه او پلار ته یې دعاګانې وکړې . یو ځو کاڼي یې له یواو بل قبر څه را واخېستو .

خوابنې ورته وویل " لورې! ته ماشومه وماته را پرېږده، زما اوس ډېره سا سمه شوه . سوکه سوکه در تویېږم (کوزېږم)د ملاصاحب د خونو شا ته درځم، ته به هم راشې . اوس دلته لنډه ور توي شه، په هدېره کې به وګرځې هغه راغلې ښځې به هم ووینې".

انارګله هم له هغه ځایه په قبرونو کې را روانه شوه . په قبرونو کې یې شا او خوا کتل، پر چا غنم خواره ، پر چا مات بنګړي ،پر چا ډېر تعوېزونه پراته . یویې سلګۍ تر غوږ شوې چې شاته یې وکتل ،یو تازه قبر چې ډېره سپین سر ي ښځه ورته ناسته وه ، ژړل یې . دسپین سرې خواته ورغله، ورته ودرېده .

سپین سرې سر را پورته کړی، له اوښکو ډکې،تکې سرې سترګې یې دې ته ور واړولې . داسې ښکارېده چې د دې هم نور د ژړا آن تمام شوی وو. دې ته یې پورته کښېنته حېران حېران کتل .

" لورې! له کومې خوا راغلې . ته خو صفا زما ونازکه لور ته شوې یې . هغه ډول نری جګه، ژېړ مخ، جګه پوزه، تور ګڼ وېښتان . د دې مخ لږ ستا تر مخ غوښن وو" .

انارګله " مورې! څه په وشو؟" .

"لورې! لس ورځې یې کېږي چې وفات شوه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

” موريې! څۀ ناروغي يې وه او د څو کلو وه“ .

”لوريې!د اوولس،اتلس کالو. په دولسم کي يې سبق ويلو . يوه ناروغي يې نه وه، زهر يې وخوړل“.

مورکۍ بيا په ژړا شوه . هلته د انارګلۍ تاځيله وه چې خوښړې به مي انتظار کوي چې مورکۍ لږ کراره شوه ، انارګلي بيا په تاځيله څو ښوښتني ځيني وکړې.

”لورې! ورونو يې مړی وکړی. يوار خو له ځايه بې ځايه شو. څو کاله مو له يوه او بله خانه سره مښني کولې . ورونه يې دوه په جېل کي وو ، يو او بل مو ور لېږلو هغه ننواتي پرکولې چ ي يو ډول روغه راسره وکړي. په څو څو واره خلګ ورغلو، هغو يو کانی له بله مات کړی (ترخپله خبره نه تېردل)موږ ښځه غواړو . که ښځه نه وي موږ روغه نه کوو.

دې خوار ي هم ډېر تور سرونه، د خدای رويونه ،د قران رويونه وګرځول، ما په ډنډ کي مۀ ورکوی .چې زارۍ يې د خدای په در نه شوې قبولې ،د پلار او ورڼو په در کي خو سوال نه پيدا کېږي چې قبلېدې به.

اخر يې پلار او ورڼه مجبوره شو،جوړه يې ورسره وکړه . په ډنډ (په جوړه يا نېکي) کي يې دا ور کړه، څو لکهه روپۍ . لور خو مي ځان د تورو خاورو شومه کړه،پلار او ورونه يې په نوی غمه اخته کړو . اوس يې ګوره چې پای پر څه تمام شي. پلار او ورونه خو يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نوي غم اخته شو،دا يې هېره شوه ـ زما خو د مور زړۀ دی زۀ يې ښنګه هېره کړم" ـ

انارګلۍ چې وخوابږې ته وکتل، خوابږې يې د ملاصاحب د خونو شاته ناسته وه ـ په تاڅيله په قبرونوکي راروانه وه چې يوه قبر ته يې وړه ځانګو وليده چې ژړدې ورغله ورته کښېنسته وې ويل " پخوانو ښومره ښۀ ويلي دي چې لرې يې هم غم دی چې نه يې لرې هم"ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دليك جواب

بسم الله الرحمان الرحيم

زما وړوکې خورکۍ سلامونه!
هيله لرم روغه جوړه به يې . ليك دي راورسېد و، له ليکه دي څه داسي ښکارېده چې پرېشانه يې . خورکۍ زۀ پوهېږم چې په دې بې ادبه،بې شعوره معاشره کي د ښځو ژوندګران دی . دلته له خلګو دا هېر دي چې ښځه ته د مور،خور،لور په نظر هم کتل کېدای شي يا کتل کېږي . تۀ به د دې مقابله کوې . زما او د مورکۍ ارمانونه به له خاورو سره نه خاورې کوې، لکه عصمت ورور.
ستابه په ياد وي چې مورکۍ به د بل کور ته مزدوری له تله، ما او تابه دی په سکول کي ګرځاو ۀ . مېلهم به هره ورځ راته ويل "تاسو دا ماشوم را ولی، تمامه ورځ يې په غېږ کي ګرځوی . له خپله سبقه مو ځان يستلی وي " . بياچې خدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره کړی چ ې په خپله سکو ل ته تلی ، مورې څومره خوشاله
وو.
چې کله يې لسم پاس کړی ، هغه ورځ خو به دي ښه په ياد
وي چې زمورې په کور کي که اختر ورځ نه وه نو تر اختر لږمه
هم نه وه .
زما ګرانې! ګوره ګوره چې د مورکۍ هغه سخترې، د بل د
کور مزدوری چې مورې ته به يې د بل د کور زړې جامې، سرې
ډوډۍ راوړې، ځان يې نه په شرماوو، په مورې يې سبق ويلو.
زما ګرانې! پښتانۀ واي "طبيب هغه دی چې پر ورغلي وي" .
زماګرانې! زۀ پوهېږم چې ته به هم له دې مشکل سره مخامخ
يې . د دې مقابله به په ژړا نه،په ځاېږه کوې . ته به نه يې
خبره چې اته (۸) بجې کېږي ،زما ډيوټي ختم کېږي بيا به هم
د بل ملګر ې تر راتلو زۀ په انتظار يم چ ې کله هغه خپل
شيفټ ته راشي ، زۀ خپلې کمرې ته لاړه شم .
دورې ښځې وسوچونو ته خلاصه شم . هغه ورځې و شپې را په
ياد شي، د بابا د سالندۍ ناروغي . د څه کار کول نه وو ،
مورکۍ د خلګو د کورونو کارونه کول ، لوښي ، جامې يې
وينځل، ډوډۍ يې پخولې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

په موږه سبق ویل و، زما او ستاحقیقي مینه ، یو نه ختمېدونکی محبت، تقدیر په هغه غېږ کي څه هم لویه کړې، په کوم کي چې یې زهٔ لویه کړې وم ـ اوس که څه هم بیاتقدیر سره جدا کړي یو ، زهٔ یې ستا د پاره او ځیې د خلکو د خدمت د پاره ـ

خو بېلتون مي کله کله په کرس کرس وخندوي ـ په سوچونو کي ستا له څنګه ناسته یمه چ ې کله د سوچونو له دنیا را غبرګه شمه، په کرس کرس مي وژړوي ـ

ځخبره یې چې د ژوند دا سترې ورځې ،لوږې ،د وږي شپې په دې تېره وم چ ې ته ډاکټره شې، سرکاري نوکري مې لا تر اوسه پیدا کړې نه ده ـ پیدا کېږي که سفلرش ،روپۍ یا د ځان تر عزت تېره شم ـ سفلرش ،روپۍ لرم نه ،د ځان تر عزت تېرېدای نه شم ـ

خورجانې! ځخبره یې، زهٔ دا ټولې سختې ستا د مستقبل د پاره تېروم ـ له ماسره د څنګ په کمره کي دوې نورې نرسانې اوسي، کله کله راته ووای "ګلالۍ ته راځه ډوډۍ به ګډه خورو" هغه خوارې په دې څه خبر ې دي چې دا ورې وید ېږي ، روپۍ نه خرڅوي ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ سهار ښۀ وختي له کمرې راو وځم چې پر سړک ودرېږم د بس د راتلو په انتظار کي ولاړه يم ـ د هوټلونو د هګيو،پراټو ښۀ بوی مي بېخي ډېره زوروي ـ کله کله خو دومره بې صبره شم له ځانه سره ووايم چ ې ور شم ، ښې ډېرې پراټې او هګۍ را واخله، ښۀ ځان په موړکه ـ بېرته پښېمانه شم ،کور ناروغه پلار ، د مورکۍ د بل د کور ومزدوري، نشړيي ورور او ستا مستقبل را په ياد شي ـ په دې کي بس را شي ز ۀ هغه ډول وړې ور وخېژم په بس کي په دې سوچونوکي ورکه يمه ـ دا ښې دي چ ې د سړکول نجونه او زۀ له ډېره وخته په يو ۀ بس کي سره ځو ـ

اوس ټولې نجونې په دې خبر ې دي چ ې دا پر دې هسپتال کښته کېږي(کوزېږي) چ ې زما د کښته کېدو ځای راځي دوی، راباندي ږغ کړي "مېډم ستا د کښته کېدو ځای را ورسېدو" ـ

په هسپتال کي به تر ما و تا ته ښه معلومه وي چې د نرسانو کوم حېثيت دی ـ نارينه ډاکټران او نور استاف په کوم نظر ورته ګوري ـ يوه ورځ چ ې ز ۀ ورغلم پر ريسپشن ناست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګري چای څښلې وې ،بل سګرېټ يې په لاس کي وو ، په چوکۍ کي داسي پروت وو لکه يو ډېره لويه هستي .

ما و هغه تختۍ ته لاس ونيوو چ ې پر ليکلي وو (تمباکو نوشي منع ده) شاه جهانه! دا څۀ ليکلي دي .

دۀ کټ کټ وخندل . "ګلالۍ! ته خو لېونۍ يې ، په دې ځای کي کم داسي کار دی چې هغه نه کېږي" .

زۀ تر تېره شوم ، وارډ ته ورغلم. پر ډيوټۍ ناسته ملګرې مي رخصت کړه .

زما له وخته داعدت وو چ ې ډيوټۍ ته به ورغلم ، يوار مي ټول وارډونه را کتل . په دې ورځ هم پر وارډونو سمه شوم د هر رنځور ،رنځوري کټ ته ودرېدم ، پوښتنه. حال احوال به مي ځيني واخسىتو . په دې پوښتنه، حال احوال ،رنځور، د هغه قريبان ډېر خوشاله کېدو .

بېرته راغلم د سر په وارډ کي مي خپله ډيوټي شروع کړه . زۀ په خپل کار بوخته وم ،په دې وخت ز ۀ له يوې افغانۍ رنځوري سره پر څنګ پراته بېنچ ناسته وم . مورې! تاسو څۀ غواړۍ چې له افغانستانه څه دلته د علاج د پاره راځۍ ، دا ظاليمان مو شکوي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لورې! زموږ په حال او وطن دي خدای مه خبروه" .
د سهار لس نیمي (۱۰:۳۰) بجې به وې چ ې یو سپین ږیری کاکا راغلی، ودرېدو . خړ خیرن پټکی ، توره څیري سدری ، سپین خیرن څادر یې په بغل کي نیولی وو . "لورې! په هغه بل وارډ کي دي ډاکټر سید غواړي".
زۀ له هغه کاکا سره روانه شوم چ ې ورغلو ډاکټر سید د کاکاو رنځوره ته ولاړ وو "ګلالۍ! دا رنځوره تر لاس ونیسه ،سوکه سوکه یې ډرېسینګ روم ته راوله ، اپرېشن یې ګورو چې خراب شوی خو به نه وي" .
ما هغه رنځوره تر لاس ونیوله ، ډریسنګ روم ته مي ور وستله، پر کټ مي پرې یستله . د پټۍ د خلاصېدو هڅه مي وکړه . ډاکټر سید وخندل "لېوني! دا ډول اپرېشن ته لاس ور وړل نه دي ښۀ . ورشه یوار لاس واش کړه ". چې زۀ واش روم ته ورغلم دی را پسي راغلی "ځاوس په اشارو نه پوهېږې".
ښه پوهېږم لېکین ز ۀ چې له کوره راو وتم، مور راته وویل "لورې! د خپل عزت به ډېر خیال ساتې" . زۀ په دې ستا په اشارو سر نه خلاصوم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ چ ې له کوره را وتم، پلار ر اته وویل چ ې "ښځه دي خوښېده، ورته وایه بیا یې خوښه خپله ده".
"نه په دې ښۀ سر خلاص کړه چې زۀ د عزت په خرڅولو، عزت نه جوړوم ".دا ډول یوه خبره دۀکوله او یوه ما.اخر دۀ د لاس د را اچولو ه څ ه وکړه ، ما چیغه کړه . هغه پر کټ پروته ناروغه را پورته شوه ، له دباندي یو ه نرسه،بل هغه وارډ بووی دننه راغلو،وماته چې یې ویلي وو "په ورور مۀ راته وایه ،نیت مي خراب دی".
"څۀ کیسه ده".
زما ګوته په دروازه کي بنده شوه . دا چا منل، زۀ راووتم استاف روم ته راغلم . په استاف روم کي ناسته وم ، ژړل مي . هغه ډربسینګ روم ته راغلې نرسه چ ې استاف روم ته راغله راته ویې ویل "ځ‌ولاړه شه،نن ستا پر ځای ډیوټي زۀ کوم".
زۀ چې له هسپتاله را ووتم، رکشه ته مي په لاس اشاره وکړه . په رکشه کي کښېنستم ، دې هسپتال ته ځم . په روانه رکشه کي د رکشې والا خبرې کولې"خیر خورې! په هسپتال کي دي ناروغه دی".
هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ځۀ په وشړو".
ما یې ځواب نه کړو ور .د هسپتال په ګېټ کې رکشه ودرېده، زۀ کښته شوم، خپلې کمرې ته لاړم. په کمره کې مې په لاس کې راسره وړی کتاب په کړکۍ کې کښېښودو ، راغلم پر کټ کښېنسم، ښۀ په زوره زوره مې وژړل ، په هغه ژړا کې دې سوچونو وړې وم "خدایه! دا دې ځۀ سترړی ژوندرا په برخه کړی دی . ناروغه پلار ، مور د بل په کور کې مزدوره، هغه ورور نشیې چې مور ټوله کورنۍ په نازېدو. زۀ په پرېدې ښار کې په یو او بل هسپتال کې مزدوري کوم.
مزدوره وای، مزدوري مې کولای ، مزدوري خو نه وه پېغور.
په یو داسې ټولنه کې دې پیداکړې وای چ ې هغه خو لږ مهذبه، باشعوره وای.
خدایه! ز ۀ خو دې په داسې ټولنه کې پیداکړې یم چ ې د خوانده او ناخوانده یې یو فرق ن شته . ډاکټران ، وکیلان،استاذان یې په دې بلا اخته دي، خواهیشاتو تر دې ځایه رسولي دي چې هیڅ هم درک نه ورکوي. هغه پاته یې له پرېدې جنګه نه راګرځې چې راګرځېدلي دي هغه یې په نشو اخته دي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د سوچونو له دنیا را غبرګه شوم ، له ځان سره مي وویل د هغو مندو پر غېږو دي لعنت شي چې داسي بچي پکي لویږي -

خورجاني! په دې بې ادبه ،بې شعوره ټولنه کي ژړا نه، څاپېړه په کار ده -

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ په مړي څۀ وکړم

نيمه شپه ده ، سړه دښادی خرۀ دي شۀ، تور ګړنجی يې جوړکړی دی،زۀ او ماشومان دي له خوبه ويستلو.

"ښځې! تۀ پورته شه ، ډېرې خبرې مۀ کوه . چای راپخې کړه، زۀ خرۀ کته کوم (څلوم) ".

"تا دي خدای له خرو خلاص کړي . هم دي وماته،هم دي ځان ته ګورم اچولی دی . هرهشپه پرسپېدو روان يې، يوه زۀ دا بوټي سوځم ،که يې د کور نورې ښځې هم سوځي . نورې به ښې بې غمه په خوب ويدې وي . يوه زۀ خواره به هره شپه پر سپېدو راپورته کېږم ». دوه درې واره يې له ځانه سره داسي ووئيل . د ۀ اورېدو، يوه ز ۀ خواره به راپورته کېږم ، منلې به وهم .

"ښځې! نيمه شپه ده ،خلګ مه را خبروه، خولۀ ونيسه . که درغلم بيابه دي د خير سري ته سترګې وخېژي ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دابياله ځانه سره وګوښېده ـ دی چې په دروازه کي ولاړ وو- يو ګوټ يې په پښنه کړی وو ،هغه بل ته يې لاس کړو " ځه بيا رېښتيا که د پلار لور يې خولۀ وخوځوه".

پوه شوه چې زياته کار خرابېږي ـ ولاړه شوه، پر انګېټۍ يې چائينکه کښېښووه ـ کوشنی زوی يې را پورته شو و چغې يې وهلې ـ هغه وخت بجلۍ نه وې ، په څراغ يې ګزاره کوله ـ سرې دباندې وتلی وو-

له لږ ځنډېدو پس دا راغله، په دروازه کي ودرېده ـ سر يې دباندي ورښکاره کړی، تکه توره تياره ،چوپه چوپتيا- اميان څۀ کوې، ملايان به لا ويده وو ـ يو چرګان ويښ وو ، وزرونه يې وهل، اذانونه يې کول ـ

په دروازه کي ولاړه ه ، په دې سوچ کي ورکه وه چ ې " دا لېورونه مي وګوره، ښې نوکرۍ لري ،يو په لېويز کي بل په جنګلات کي ـ دا زما خوار سړی وګوره چ ې ټول ژمی بوټې راوړي چې د کور بوټې پوره کړي بيا يې کليوالو ته په بيه راوړي اوس يې خوا ځکه په بدېده چې ډېر کمزوری وو-

چې ژمی به تېر شو بيا يې له خلګوسره په کروندو کي کارونه کول ـ مځکې يې ماتولې، ښاخ تراشي يې کولې، پر کور نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېښنستو". چې کله خپلې ښځې بانو دا خبره ورته وکړه "سړیه! ته دا څۀ کوې چې روپۍ ګټې چې له کشره دې مشر جوړ کړې دی، ومشر ورور ته يې ور کوې".

حميدالله چې تر دواړو ورونو مشر وو، ورته غصه شو "ښځۀ ته د دې د پاره هر وخت وماته دا درس راکوې چې زۀ له ورونو څخه وېش وکړم".

"یا مۀ يې کوه. ته په دې خلګو کې لاړ شه، وګوره چې یو بل څوك هم شته چې میانیځ ورور يې مشر کړی دی که دا یو ته يې".

یوه خبره حمیدالله کوله بله بانو چې تر دې ځایه سره ورسېدو. لرګی ته يې حمله کړه. د دوی دوو په دعوه ټوله را ویښ شو. ماشومانو چغې وهلې. زما په خیال اخر دی هم په دې چپ شو، لرګی يې تس کړو (وغورځاوه) چې ورونه او ورېندارګانې را خبرېږي. پخې چای يې پرېښودې، په پټو(څادر)کې غوټه ډوډۍ يې واخیسته، روان شو.

دې خپل ماشومان کرار کړو، پاته پخې چای يې دوی ته ورکړې. د بانو ټوله ورځ پر ځان نیت بد وو چې څۀ دې کاوۀ، ټوله ورځ سترې ستومانه وي. تر هغه وخته په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوچونو کي ورکه وه چ ي کله دی راورسېدو . دا مخ ته ورغله، د نورو ورځو په شان يې په دې مابنام هم اوبه مختته ور وړې. بارونه يې ور سره کوز کړو.
دۀ له بدنی ځخه څه اوبه وڅښلې . په پاته اوبو يې اودس تازه کړو ، ماجت (جومات)ته لاړ . له هغې خوا را روان وو ، بانو په خرو اخته وه چ ي په خونه يې دننه کړي . خرۀ يو هم دننه نه تلو. خرۀ هر چاته معلوم دي چې ودرېږي بيا نه پرمخ ځي، نه پر شا. دی ورغلی "ښځې څۀ په کوې ".
"سړيه! ستادي دښادی خره شي خو نفس را وكښو. په خونه نۀ ننوزي". دۀ وخندل "ښځې! تۀرا دوري شه چې زۀ يې د بل وخت د پاره چل در زده کړم".
چې بانو را لېري کېده، دۀ بيا د خرۀ شل ودروازې ته کړې وه . خر يې تر غوږو راکش کړو ،هغه شا ته زور کړو ،درب يې شو چې د شا پښې يې ژوره خونه ته ولوېدې .
حميدالله "دايې دننه".
بانو له خندا شنه شوه "ودې ته به د شيطان هم فکر نه وي چې دا خر په دننه شو. هغه بل خر په مرضي خونه ته دننه شو ،حميدالله او بانو دواړه په خندا کي د کور خوږې ته سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلو. ورغله میانیځه یور یې ودیګ ته ناسته وه ، په کاسه کې یې څه هغه پوخ شوی شی ور واچاوو. څۀ ګرمه او سره ماته ماته ډوډۍ یې هم ور کړه چې راتله ورېې لور (شاه بي بي)یې دوی ته لاس ور منځلي وو چې دسترخوان هوار شو ، ډوډۍ یې د یو بل مخته کښېښوده . د دۀ وه سره ماته ماته ډوډۍ ته پام شو "ښځې! دا ډوډۍ سره ماته ماته ولي ده ".

دې ووئیل "سړیه! نن سره ډوډۍ ډېره وه ، مونږ ستاسو د پاره ګرمه ډوډۍ پخه کړه ، مونږ ځان ته سره".

شاه بي بي "یا بابکه! مورکۍ دروغ وای ، دوی ومونږ ته هره غرمه سره پاته ډوډۍ راکوي . هسي مورکۍ وای پر خولۀ لاس ونیسی بابکه ته م ۀ وایاست . بابك ستړی ستومانه وي". چې د سترخوان ټول شو . سړي ورته وویل "ښځې! داشاه بي بي ربنتیاوای ".

بانوخبره دلې دوري کړه ، اخر یې مجبوره کړه چې ورته وواي "هو سړیه! چې د دې کور نورې خبرې درته وکړم ، دا ډوډۍ به دې په هېره شي".

"ښځې! تا اول وماته ولي نه ویل".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سرېه! چې درته ویلي مي وای تا نه منل، نه زما د ویلو فلئیده وه . یوه ورځ مي درته وویل سرې ه! داروپی له ځانه سره ېږده . د ورو ېه ځۀ په باور ده، یو ورځ به وېش درسره وکړي بیابه په ځان حېران یې . نه دي دي اورېدلي وای چ ې د ورور لاس له کاسې در څخه وخېژي تربور شي . تا څه کي راپرېښودل، په هغه دي دومره پوچ رد راته وویل . اوس درسته میاشت و شوه ، هره ورځ ورته وایم لالادا شاه بي بي ناروغه ده، ځ یې یو ډاکټر ته یوشه . دۀ خو اول ویل "ښځۀ دی چې تنخوا وا خلم ". اوس چې بیا ورته ووایم دی وای "تنخوا مي ټوله وپوروړو ته ورکړه ،خو ځ یې وینې چ ې دا دومره کور راپسې دی".

"ښځې! زۀ به که خیر وو سبا له مولوي جبار اخوند څه تعویذونه ورته راوړم، تر هغو به ګزاره په کوي چې زۀ یو څو روپی پیدا کوم چې دۀ پر خرو بارونه راوړل پر کلیوالو یې خرڅول . زر دوولس سو وه روپی یې په جوړولې ، تر هغه وختنه شاه بي بي له پښو ولوېده .

لنډه داچې یو سهار له کوره راووتو ، حمیدالله او بانو شاه بي بي په وار په غېږ کي اخیسته، تر هغه چې بس ته وختو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بس کي منشي پر یو سړي ږغ وکړو " کاکا !ځدې بلې
چوکۍ ته را شه ،ستا له زنانې سره به دا بله زنانه هم
کښېني". هغه کاکا ولاړ شو ،بانو ورغله له هغه بلې زنانې
سره پر چوکۍ کښېنسته، د دواړو مخونه پټ وو. په بس کي
شاوخواڅه کوې ، بانو پر څنګ ناستې ښځې ته مخ نه ور
اړاوه .
شاه بي بي په تکلیف وه ، کله به یې څ ۀ ویل ، کله څه . دې
وشاه بي بي ته تسلي ورکوله " لورې! بس ته لږ ګزاره
وکړه، رسېدلي یو . ډاکټر به دوا در کړي که خیر وو دستي
به جوړه شې".
پر څنګ ناستې ښځې یې ږغ وپېژندلی مخ یې وروااړاوو
"بانو یې؟".
"هو،ځخوکه یې".
"خورې!زۀ رنګینه یم".
"کومه رنګینه؟".
"د پروینې خور".
"ښه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پټ مخ يې روغبړ سره وکړو ـ بانو حال ځيني وکړئ ” ښۀ ښځنګه يې، ژوند دي څنګه دی“ـ

” له خپله ژونده ډېره خوشاله يم“ـ

د پروېږې ښوښتنه يې ځيني وکړه ـ د پروېږې له توره بخته يې داسي خاورې بادولې ـ ” د پروېږې دي دا اسي تندای خاوري وخوري ـ دا خو تر ما کشره ده چې دا پيدا شوه، مور مي د دې تر پيداکېدو يوه شپه وروسته مړه شوه ـ کال پس مو پلار مړ شو وتاته ښه معلوم ده چې مور و اکا ته پاته شو ـ د اکاپه کور کي مو سختري وړې، تر هغه چې زۀ وادۀ شوم ـ زما ډېر ښۀ ژوند وو، هره شپه به ولوی خدای ته په زار ی وم چې ښځوپروينه ته هم داسي کور ور په برخه کړې چ ې په کي مطمينه اوخوشاله وي ، دا زما په رنګه خوشاله ژوند تېره وي ـ د دې چې له چا سره وادۀ وشو، هغه د ملا زوی وو ـ په خپله هم ملا وو، دوه وروڼه يې نور هم ملايان وو ـ هغو دوو هم خپلې ښځې راوړې وې، ببرته يې پرې ښځې وې ـ دا زما اخښي هم لکه خپل وروڼه يو کال پس دې ته طلاق ور کړی ـ دا ببرته د اکا وکور ته مجبوره شوه ـ يو څۀ وخت پس زما اکا زما د اخښي پر تربرو خرڅه کړه ـ واخښي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې د ر ې لکهه روپۍ ورکړې ـ اوس نو هغه تربرونه زما واخښې ته تل پېغورونه ورکوي ـ وای څنګه مو د پښو ماڼه در څخه ماڼه کړه".

"تا له پرویږې بښتنه وکړه چې پېښه څۀ وه؟".

"هو ځيني ومي کړه ـ هغې وئيل مور يې ډېره خرابه وه ، اوس د درو سره په ږيرو کې سپين وښتان دي ، ښځې ثوك نه ور کوي ـ تول ومور ته ښېرې کوي وای موږ دي خدای له موره خلاص کړي ». بس ودرېدو حميدالله ږغ وکړو "بانو راځه ".

بانو رنګيږې "د خدای په امان".

"په مخه دي ښه، وپرويږې ته دعا کوه".

شاه بي بي يې وده ته ورکړه ، دا ور پسې شوه چې را کوز شو ، په رکشه کې کښېنستو ،هسپتال ته ورغلو ـ له يوه او بله يې بښتنه وکړه ـ "کوم ډاکټر به ښۀ وي".

اخر يوۀ ورته ووئيل "ډاکټر نظر ښۀ دی".ورغلو د ډاکټر ودروازه ته کښېنستو ـ ډېر ناروغان هم نه وو ،په شمار به پنځه شپږ ناست وو ـ دوی ډېر خوشاله شو چې وار ژر راځي

ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې به له دوی ناستوځخه لاړ یو ډاکټر ته دننه نه وو ورغلی، یو داسي سړی به راغلو ، ښځۀ غوږ وېښتان ،خواپاکې جامې،پالش ځپلۍ ، پر دروازه ولاړ سړي به دروازه ورته خلاصه کړه هغه به ډاکټر ته دننه ورغلی . یو نه وو ،دوه نه وو ،بې شمېره داسي ډاکټر ته بې واره ورغلوچ ې پر دروازه ولاړ سړي ته به يې وويل " ولي داسي کوې ، دا خلک بې واره پرېږدې". هغه به وويل "دا د دې هسپتال وو یا د ډاکټر قریبان او شناختګان وو". داسي وخت دوی ته وار راغلی چ ې د ډاکټر د رخصتی وخت وو ، دوی چ ې دننه ورغلو ډاکټر چې شاه بي بي ته وکتل ، دوی ته یې مخ ور واړوه " داماشومه موځۀ ده؟".

"صاحبه! لور".

ډاکټر له خولې لاس واخیستوچې څه یې پر خولۀ ورتلو هغه یې ورته ویل . اخره خبره یې دا وه "زۀ په مړي څۀ وکړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه تنهې

نن هغه کور چې د کلي ښځې يې په صفت نه مړېدې . چا به وېل خوابښې ښه ده ، چا به ويل مړندي ، چا به ويل چ ې ور شې بېخي سړی په دې نه پوه ېدې چې دا اوس د انارګلې لونه دي که مړندي .

چې کله يې دريم زوی ته واد ۀ راوړی، د وير کله هم ور سره راغله. د دوی په کور کي يې وا ړول، دوه درې کاله يې په شنه زړۀ سره تېرکړل چ ې پوري سترې شوه ،خپل دريم زوی ته يې وېش ور کړی. هغه د والې له هغه بلې غاړې خپل کور جوړ کړی. په هغه يوازي کور کي به هم د مېړۀ او ښځې هره ورځ شين زړۀ وو. د څو اولادو خاوندان شوخو سره پوه يې نه کړو. اخر هغه ورځ هم راغله چ ې د رحيمې مور ودې ته مجبوره شوه .

"رحيم ې لورې! بس يې ک ړه ، تر څو به داسي ژاړې، وخپل ځان ته ولي ګورم اچوې . ټوله ورځ دي سترګې سرې نيولي وي. لږ خو د دې خپلو ماشومانو فکر هم وکړه،خواران ټوله ستا وخولۀ ته ګوري " .

(c) ketabton.com: The Digital Library

”مورکۍ! چې په پلار يې نۀ شوم ښاده، ښېخي به په دوی ښاده شم“ .

راحيمې خپل ټالي وځنډل، ولاړه شوه په خونه ننوتله . مور يې سر ور ښکاره کړی، دا پر لمانځۀ ولاړه وه . ماځيګر څه لمر په غرۀ پټ وو، هسې يې ژړې وړانګې په اسمان ښکارېدې ، راحيمه و الله پاك ته په ژړا شوه، په زوره يې دا دعا کوله ”ما خو د چا زړۀ هم نۀ دی ازار کړی، اې الله! دا اوس د خپل عمل سزا راکوې که د بل . خدايه! که له ما څه يو د اسې ګناه شوې وي ،زۀ نه يم پوهې شوې وماته معافي وکړه که د بل د عمل سزا را کوې نو بيا خو په دې کي څه شك نشته چې يوځ (بدل، ګټه)يې ضرور را کوې“.

راحيمه هغسې د لمانځۀ پر ځای ناسته وه ، لاس يې پورته نيولي وو . مور پر رېغ کړو ”لورې! د بل چا د عمل سزا نه در کوي،د خپل عمل . ولي د مېرۀ زړۀ نه دی زړۀ چ ې ستا د لاسه يې په کور کي يوه شپه خوړه ډوډۍ نه وخوړه “. کوشرې زوی يې بغاري وهلې .

د مشر لېوړۀ يې ټوخ شوچې دننه راغلی ، ماشوم يې په غېږ کي پورته کړی ، جېب ته يې لاس کړوخوږه يې ورکړه . له

(c) ketabton.com: The Digital Library

وربنداري او د وربنداري له مور سره يې روغبړ وکړو ، له ځپلې سره کښېنستو۔ "وربنداري اوس پوره دوه کاله و شو چې ته په دې کور کي ناست يې ، کله دي مور درته راځي ، کله ورور۔ يوه واړه مو تر منځ ده، مابنام دورې راځه که دي له مورې سره ګزاره نه کېده ، په ورځ خپل کورته راځه ، خپل کور له تا چا نيولی دی ۔ راځه دا مور خواره څه کوې چې پرېشانه کوې يې"۔

راحيمه بيا په ژړا شوه " په ما کي کوم ه کمې وه چې داسي يې راسره وکړل،نه يې زما خيال وساتلو او نه يې ستاسو د عزت خيال وستالو۔ ماشوم خو هم نه وو، لوی سړی وو چې تر ما يې په عمر پخه نجلۍ وړې ده چي خوښه يې نه نواول به يې ويلي وای نه به پرماخوارۍ تېرېدې نه به داسپين سترګې وای"۔

"راحيمې وربنداري! خوا مهٔ بده وه، زهٔ منم چې بدکار يې کړی دی ۔تا هم د اسړی ډير له ځانه لېوي کړی وو چې ښځه ښځه وي نو سړي په خپل موټ کښي ونيشي۔ هغه خو په تا نه وه پوره چې دی به کورته دننه لانه وو راغلی ،ستابه بياخولهٔ وازه وه چ ې څهٔ به پر خولهٔ در تلو هغه به دي ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل ـ تر دې ځایه خدای را ورسا وی تا را ورسا وی ، په ورځ کورته نه راتلۀ، په شپه چې به راغلی تا به دروازه ورته بنده کړه چې په ټکېدو به یې ستړی شو، مخه به یې را وکړه د مور خونې ته به راغلی چې زړۀ به دي غوښت خبرې دې ورسره کولې که به دي نه غوښت مروره به شوې ـ د هلك زړۀ دي له کوره تور کړی بیا چې نجلۍ دومره قرباني ور کړه نو نارینه خو دا دومره څۀ کولی شي کوم چې یې وکړل ـ اوس د هغې نجلۍ ماشوم پیداکېدونکی دی ـ د ماشوم د پیداکېدو وروسته کیدای شي یوه فیصله وشي ـ ورېنداري! زۀ کورته ځم خو دا یاد لره ،که هر څۀ شوي دي ،زموږ د ټول کور ګټله له تاده چ ې مېړ ۀ دي کوژدن شوې نجیلۍ وتښتوله که ته سیاله وای نن به دي مېړ ۀ مېړوښه ښځه نه وړه" ـ

په کور کې مور پېښتنه ځیني وکړه "زویه ! ورغلې ، څنګه وه؟"ـ

"ښه وه، موري خولۀ یې و اسمان ته نیولې وه تراوسه لاپرهغه خرۀ ولاړه وه"ـ

"زویه! شرین چې هغه بله بلا هم کور ته را و لي بیابه څ ۀ کوي" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سکینې تهٔ ولاړه شه اوښراوړه دېر ترږی یم" .

"موره! زهٔ خو پر سکین ه وېرېدم چې وهغه هلك ته به یې ورکوو . اوس خو د نجلۍ پلار هم نجلۍ غواړي بله نجلۍ خو په کور کي نه لرو".

سکینه اوبه په لاس کي ولاړه وه ماڅه ګناه کړې ده "زهٔ به ولي ځم ؟. بد به نارینه کوي او ځان به په ښځه خلاصوي ".

"لورې! دا خو د پښتنو فیصلې وي".

"داڅنګه دپښتنوفیصلې دي؟ چي دګناه ګارسزا ویوبې ګناه ته ورکوي".

سکینه په سکول کي اول لاد اکاګانو نهٔ وه خوښه بیا چې دا خبره پېښه شوه ببخي له کوره په دباندي وتلو هم پابندي شوه .

" شرین هم عجبه کار وکړی،کوژ دن شوې نجیلۍ یې وتښتوله، ټوله غم یې موږ ته جوړ کړی".

سکینې کالي کت پر کت کښېښودل خو په سوچونو بار وه .

له خونې چې را ووته، اکا یې پر موبائل بل چاته ګایېدی چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سبا راشه، د امیر جان لالا پر ځای فیصله ده ـ اختیارونه یې یو له بله واخیستل" ـ

سکینې چابکه ډوډۍ تیاره کړه چې ژر سوچونوته خلاصه شم ـ پلار یې له خپلې مور سره رېغېدو چې فیصله په دې ډول کېدای شي ـ

انا "سکینې لورې! ځوړشه خپل کار وکړه ، ځځۀ کوې زما او د پلار خولې ته ناسته یې" ـ

"زۀ اوس څۀ وکړم؟" ـ

انا "ولاړه شه خپل کار وکړه" ـ

سکینه چې دباندي را ووته غوږ یې د بابا او انا پر خبرو ونیوو، پلار یې وانا ته د فیصلې حوال ور کاوه "موره! د هلك وپلارګنۍ ته مو یوه سکینه ، پنځه لکهه روپۍ ورکړې ـ د نجیلۍ وپلارګړۍ ته مو یوه زرغونه تنۍ ، دوه لکهه روپۍ ورکړې" ـ

سکینه وهغه دېوال ته داسي وچ ولاړه وه لکه یو لرګی ـ زرمینه چې راووته سکینه یې ولیده، تر لاس یې ونیوله خپلې خونې ته یې بوتله ـ په خونه کي هم بېخي تر ډېره حېرانه ناسته وه ، یو خت یې تر خولۀ چیغه وختهـ زرمینه لګواره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ناسته وه ، هيڅ يې نه ويل - سکينه چې په ژړا ستړې شوه ، مخ يې ور واړاوو "تنداري! ټوله کلي شرين کاکا په دې کشمکش کې اچولى وو، د دۀ دې خداى يوه هم نه سموي - دا د دوبي شپې او ورځې ، هر سړى په خونه کې ويدې‌دو پر خپلو لونړو يې وېره شوه چې دى نه وي د هغې نجيلۍ د کورنۍ يا خسرګۍ له خوا يو پېښه را وشي - د ټولو به رنګ په بد شي" -

"موره! موره!"-

"ځۀ وشو قربان"-

" موره! خوب مي ليدى"-

"بيده شه زما ګرانې! خداى به هر څه خير کړي"-

"موره! تۀ ولي دومره وارخطا يې يوه ورځ خو انسان مړ هم شي - يوه ورځ به زۀ هم داسي له دې دنيا څخه رخصت شم"-

موريې پرخولۀ لاس ورونيوو "چپ شه داسې مۀ وايه، خداى دي د عزت مرګ در کړي - دلته خو د نجونو مرګ هم پېغور دى"-

"دا تاسو دوو ځۀ شور جوړ کړى دى خو ويدې شئ"-

(c) ketabton.com: The Digital Library

" سرېه! هسي د سکينې خوب خراب شو".

"ښځې! لږ خو سمه ږغېږه، تهٔ خو تيار جنګ يې" .

"زما دا ښاځيته لور تا په بدي کي ور کړه . زهٔ کله هم حق نهٔ در بخښم".

" ښځې! تهٔ راته ووايه، ما څهٔ کړي واى. که تهٔ وايې ځان مړ که يا ورور، زهٔ دواړي نه شم کولاى ".

د سکينې بالښت له اوښکو لوند خيشت وو، هر څهٔ يې پر ځان ټوول.

"سکينې لورې! ونه ژاړې اوس خوب وکړه ده، ازل ليکلي نه چيچږي" .

سکينه " دا څهٔ کوې؟، ټدار ي!".

"ستا د وادهٔ تياري کوو، دا ټولې ستا د وادهٔ جوړې دي".

سکينه په ژړا شوه"خداى دي د شرين په کور اور ولګوي".

تنداري د مسخرو په ډول "هغه وخت چې مور په کي نه يو ".

د سکينې خوابښې خپلې مېږور ته د وادهٔ جوړه راليږلې وه او څهٔ نور سامان ، خو کور د وادهٔ نهٔ، د وير کور م ځلومېدى . د سکينې مور چپ ناسته وه، تر خولې يې هيڅ هم نهٔ را وتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشری مړور"موره! موره! نکریځي ".
"څوك يې غواړي؟".
"موره!دا تۀ څۀ وايې؟. سبا تۀ سکينه په سپينو لاسو ودوې".
ټوله شپه تيره شوه . بابك هم ژاړي . "انا !مور څۀ وکړو؟".
دسکينې تر خولۀ ساه نۀ وځي . "ورشه پۀ الماری کې دي .
سمي يې ورولګوه داسي نه چې سبا څوك پر وخاندي".
د سکينې پلار "سهار مور د هر کور يو يو سړی راغوښتی
دی، د ډوډی د پاره او بله خبره موره! داسي نۀ چې ت اسو
چپې ريې وړغبړی، خلګ شيطانان دي ،دی نه وي تر هغو
يې ورسوي ".
"يا زويه! ليوني خو نۀ يې".
"زړۀ مي پۀ خدای شين دی . زۀ ناني درالېږم ستاسو هر کار
به در کوي . زۀ بيا تر هغه دننه نه راځم چې سکينه له کوره نه
وي وتلې . زۀ د خپلې ښائستې لور د ژړا د اورېدلو توان نۀ
لرم" .
"سمه ده".
"خدای دي مخ ته ښه راپېښه کړي، خدای به يادوو ، نور نو
مور څۀ کولای شو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلي ټاك ټاك ښځې راغلې۔ هر ې يوې چ ې به ناوې ته کتل، زړونه يې پر سو ځېدل۔ د هرې ښځ ې سترګې داسي تکې سرې وې لکه د ناوي د مور۔ ټولو داسي ګڼله چې "دا له يوې نجيلۍ او سړيه پيښه ده، څو کورونه يې وران کړل۔ بس د دوی خوارانو به هم ناره خدای واوري".

يوې ښځې په دوی کي ووئل "بنګلو له ځي څه کنډوالو له خو نه ځي، بيا که يې مېړۀ سيال وو په لاس کي به يې ونيسي ".

"بنګله هم له ښۀ زړۀ سره خوند کوي". د کلي ښځو ډوډۍ خوړه سره رغبېدې۔

زوم يې دننه کور ته راوستو۔ نکاح يې و تړله، له ناوې سره څلور ښځې له خوابنې سره ولاړې۔

نکاح وتړل شوه، سکينې په ژړا کي وشېرين کاکا ته ښېراوي کولې۔

د سګينې مور" لورې! ته شېرين کاکا څۀ کوې؟۔ تا دومره قرباني ور کړه نور ،يوځ به يې خدای در کوي".

"موره! زۀ به دی بيا کله ووينم چې جوړ زړۀ په يخ کړم".

"که ژوند وه خدای به دي راولي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټران ودریدل ـ اوبه یې پر وغورځولې ،   ښځې یې په موټرانو کې کښېنولې ، زوم هم تر ناوې کم نه و ـ د سکینې میړهٔ داسې ځلېدی لکه د اسمان ستوری ـ خېښانې هم داسې په مات زړهٔ وې چې خدای به څهٔ راسره وکړي ـ
د زوم مور سکینې ته منګې کښېښوولی، په ښی پښه یې مات کړی بیا چې خونې ته ور ننوتله، هګۍ یې هم په ماته کړه ـ خو د کلي ښځو انګۍ و   یلې، د یاسر ناوې به څنګه وي، په بدي کې یې راوړې ده ـ
ځینو پړونی پر واچولی، ناوې یې نه کښېنوله ـ د یاسر مور ډېره ښه ښځه وه، په دې یې خوابده کړه چې داسې خبره بیا د چا له خولې نه واورم ـ ټولې ښځې داسې شوې لکه د هر یوې پر سر چې اور بل کړی "ورینداري! د دوی دومره خاطر مهٔ کوه"ـ
"ولې به یې خاطر نه کوم ، اوس خو موږ سره دوستان یو"ـ
" که سره دوستان وای نن به زموږ او د دوی نر او ښځې سره یو ځای وو"ـ
"زهٔ منم چې زما لور ډېر غلط قدم ایښی دی خو د هغې سزا زهٔ و دوی ته نهٔ ور کوم"ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"که حق لري ـ زما د ورور ټوله پیسې تا او ستا نازولې لور وخوړې"ـ

"زۀ منم خو زما لور به هم ټوله ورځ له تا سره وه، تا تر دې انده را ورسوله ـ اوس زما په مړوور څوك كار وه نه لر ی ، زۀ خپل زامن لرم ـ ما خو تر اوسه خپله مړوور لالیدلې نۀ ده، تۀ ور شه یو وار دوی له شربت را وړه"ـ

"خاوري دي وخري شربت"ـ

"دا څۀ وایې؟ـ نن زما د زوی وادۀ دی، تۀ ولې داسي کوې"ـ

"سمه ده،زۀ خپله ور ځم"ـ

د یاسر مور د باور چیخانې مخ ته ولاړه وه چې برنډې له ولاړه نو ټولو ښځو دا خبره کوله "خدایه!دوی بیا څنګه ظالمان دي، ناوې له هغه وخته ولاړه ده ، د کنښېنولو څوك يې ړشته"ـ

د یاسر مور چې خپله مړوور ولاړه ولیده نو حقه حیرانه شوه ـ "دا له هغه وخته ولاړه ده ولې یې کنښېنوی نه ـ دا خو مه په ولاړې مو ستړې کړې او وژلې ده"ـ د ښځو څخه یوې ښځې پر ږغ کړی "دا ستا ایندرور ر اته وویل چې دلته یې ودروی ښځې یې ګوري"ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښلنسو خوا مۀ بده و ی ،څو ورځې دي خدای به یې تیري کړي".

"زما لور چې وکړل هغه به مي په زړۀ کي ازغی وي ،خو زما مېړور هم زما لور ده، که دا ښه وه ټوله کور به ورسره ښۀ وي، خو پر هره خبره باید خوا نه کړو بده".

د یوې ښځې ږغ شو"تۀ دالته ناسته یې له دوی سره، ورشه هغه د پلارګنۍ ښځې دي له لویږي مري څه ور کړه.......".

"تۀ کله ځې؟، نن ماښام که سبا سهار، که له دوی سره دریمه شپه هم تیروې".

"ماښام مودسکینې پلار را غوښتی دی ، هغه راځي".

"ښۀ ، خو یوه خبره واوره هغه به دننه نه راځي".

"سمه ده ، مورې ورته ویلي دي نه به راځي انشاء الله".

د یاسر کوشنی خاله ځان ور وپېژندلی.

"شۀ دی، تاسو د دوی په خبر و باك مۀ کوی. یاسر ډیر سمجداره هلك دی".

"تاسوچای وکړی ، سکینې ته یې هم ور کړی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکينې مور" لوري! مورې اوس ځو ته به تر خپل ځان د نورې کورنۍ خيال ډير ساتې، سمه ده او د خپلې خوابنې،خسر او لېورو به هره خبره بېځان نه بوج کوې".

سکينې له اوښکو ډکې سترګې ور واړولې. د سر په ښورېدو يې ور سره هو وکړه، تر خولۀ يې هيڅ هم نه ور وتل .

د ياسر مور"غاړې دې بندې زويه! که دې سکينې ته د اکا پيغور ور کړی وو. هغه ډيره معصومه نجيلۍ ده، ښه زويه!".

"سمه ده مورې!".

سکينې په خونه کې يوې او بلې خواته کتل چې هر شی دومره په ترتيب پروت وو .

"ياسره! راځه چې ناوې ته دې ورولم .تر ورۀ ماته هم دروازه معلومه ده . زۀ خبره يم خو تۀ به ګورې ډير نازونه نۀ ور کوې ، دا مورې په بدې کښې راوړې ده . راځه".

چې ياسر په خونه ور دننه شو ،سکينې ژر مخ ور واړولی، بدن يې په لړزيدو اخته شو.

ياسر په دې فکر کښې وو چې"دا به څنګه وي . ټوله يې صفت کوي چې زما به خوشه شي که نه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسر چې مخ ور لوڅ کړو نو د سکینې پر مخ یې اوښکې لکه باران رنې روانې ولیدې "ته ولې ژاړې؟ واخله په دې دسمال اوښکې پاکې کړه". ټوله شپه د دواړو په خبر و تیره شوه. یاسر کله هم دا سوچ نه وو کړی چې "دومره ښه او هوشیاره نجیلۍ به زما د ژوند ملګرې کیږي".

د وادۀ دوې میاشتې یې دومره ژر تیرې شوې یاسر او سکینه بیخي په پوه نه شو.

نور هر څه ښۀ وو، یو د یاسر د کورنۍ ښځې ملا یانواو پیرانوته تللې چې د دوی کور خراب کړو، خو سکینې هر څه بې خپل زړۀ تیرول.

نن یاسر سکېنه د خپل پلار کره بوتله. "دا خرڅه واخله،زۀ بیا خپله درته راځم او بله خبره دا ده چې د هغه کور یوه خبره هم په دې کور کې ونه کړې".

"نۀ یاسره! داسي بې عقله هم نه یم چې د هغه ځای ټولې خبرې به دلې کوم".

یاسر"ښۀ ، زۀ ځم".

خوابنې" نن نه شې تللای ، ماښام به ډوډۍ راسره خورې ، شپه به راسره کوې ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نه اوس ځم چې بیرته په سکینه پسې راغلم بیا به شپه در سره وکړم".

مور یې په مخه ښه ورته وویل ، سکینه ورسره را ووته، تر هغه یې په یاسر پسې کتل چې دی ناام شو .

مور "نه شرمېږي چ ې په دروازه کي ولاړه یې په یاسر پسې ګوري ،که د کور نورو بندګانو ولیدې څۀ به وای".

"مورې! هر څه چې وای، زۀ رښتیادرته وایم ، زما بې یاسره یوه ګړی نه تېرېږي . اول مي شېرین کاکا ته ښېرا کولې، اوس دعا ورته کوم چې هر وخت یې پیداکړم په پښو کي ور لوېږم معافي ځیني غواړم چ ې وما ته یې د ژوند ملګری، د یاسر غوندي را پیداکړی".

د سکینې مور" لورې! خدای د ې عمر ډیر کړ ي چ ې رایې وستلې بل چ ې مي نۀ ولیدې، زموږ تر کور د دوی په کور کي په ښۀ رنګ شوې یې".

"مورې!شېرین کاکا یایې ښځې راځي او ښځې یې څنګه دي په کورکي ګزاره سره کوي اوکه نه ښۀ دي حال یې مه غواړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکینې مور د ورور کور ته تللې وه چې راغله له زرینه څه یې پوښتنه وکړه "لورې! سکینه چېري ده ؟".

"موره!سکینه چې ته روانه شوې، له هغه وخته یې پر سر درد وی نځل یې کی واهی، په خونه کي پروته ده . یو ډاکټر ته یې بوځه داسي نه چې یو څۀ په وشي".

" سکینې لورې! درځه چې ډاکټر ته لاړ شو".

"مورې! زۀ تر هغه ډاکټر ته نۀ ځم، تر څو چې یاسر نه وي راغلی".

"چې یاسر راځي، تر هغه به ته تر مرګه ورسېږې".

"سمه ده ،زۀ به یاسر ته فون وکړم چې له ډاکټره دي کورته بوځي".

"یاسره! لږ ناروغه وم".

"ولي خیر وو؟".

"هسي مي پر سر درد وو . درځه چې ډاکټرته ځو".

په خپل موټر کي یې ډاکټر ته روانه کړه . د سکینې په وجود کي د ولاړېدو توان نه وو،رنګ یې تك ژړ وو.

یاسر شیشه پر برابره کړه . "سکینې! رنګ دي نشته دا ولي؟".

"یاسره!زۀ به بیا ژوندی خپل کلي ته راشم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسر وخندل "ولي د عزرائیل بل کار نشته که څه ـ دومره خو هم نه یې کمزورې ".

" یاسره!زما دا خیال دی چې نن ورځ زما او ستا د ملګرتیا اخره ده".

د دې خبرې په اورېدوسره د یاسر سترګې له اوښکو ډکې شوې ـ "دا ده لېونتوب خبرې مۀ کوه".

"ډاکټرصاحب! له پرونده یې پر سر درد دی . کۍ هم وهي" ـ ډاکټر دوا ورته ولیکله، دا په هسپتال کي پر کټ پروته وه ـ نرسانې تلې راتلې "دا ډریپ ختم شو بل ورته راوړه".

یاسر یې وڅنګ ته ناست وو ،د خپل کور د ښځو یې یوه یوه هغه خبر ذهن ته راتله "یاسره! خدای دي په دې نازکه ناوې ارمان مۀ کاږه ، تۀ خو د دې سر ته کښېنې ـ بس له ننه پس زۀ ستا کره نۀ راځم".

"څه تروره په مخه دي ښه شه ـ نوره دي نۀ غواړم"ـ ترور یې درب ګېټ بند کړی او ووته ـ

یووخت د سکینې د خولې دا اخري څو لفظونو یاسره د سوچونو له دنیا څخه را غبرګ کړو "یاسره! زۀ ،زۀ،زۀ مرم ـ زمابه له تا سره نور د ملګرې خوند نه وي ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسر لکه ماشوم چيغې يې کړې ، ور ولاړ شو. د سکينې مخ يې په خپلو دواړو لاسونو کې نيولی وو، اوښکې يې څڅېدې
.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جرمني

که بړې دومره نازولم لکه خپلې مور ،په دې ښاه سته کور کې چې چارپېره پخې خونې، په منځ کې يې ډېره غټه چمني وه . پر چمني چارپېره رنګ په رنګ ګلونه .
زما د بابا او مورکۍ هغه دوې د خاورو جوړې خونې، تر تول کلي لوړ ې د خاوري پر يو هسکه غونډۍ چ ې ما و مورکۍ به هر سهار او ماځيګر د لاندي کلي له (څا)او به را خېژولې .
ښ که مي څه هم د مور د عمرو وه، په خولۀ کې يې غاښ نه وو. زما د مور تك سپين واړه غاښونه يو هم نه وو وتلي .
مېړ ۀکه مي د پلار د عمر وو بيا ناجوړ غاړی (ناروغه)وو ، هره ورځ به يې تبه وه .
ډېرې ورځ ې به مي دا خيال شو چې وتښتېږه چ ې د بړې لاډ (ناز)ته به مي وکتل . پر هغو ښځو به مي نيت بد شو چې تل به د ښو له بدړتي ږغېدې .
په دې کي دوه کاله تېر شو. رقيه لور خدای را کړه ،له دې ورځې پس مي د دې کور و ابادېدو ته لړ زړۀ غوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لۀ دې پس به د   دې کور په یوه بله خونه کې هر   مانبام یا ماخوستن د ع‍وه وه ، موږ   به کله د   یوې کله بلې خونې ګوانبں ته ورتلو ـ تر هغه چې تر دې ځایه را ورسېدو ، زموږ په کلا کې به هره ورځ د سږو جنګ وو. د کلي خلګ به یې ګوانبں ته راتلو.

په کم کال چې د کلي خلګ راغلو،زموږ وښش یې را وکړی، مځکه یې زما   مېږۀ ته د درو   سره ورونو برابره ور کړه ـ دوکانونه یې زما ومېږۀ ته درې ، و نورو ته یې دوه دوه ور کړو. یو دوکان یې زما مېږۀ ته په مشري کې ور کړی ـ

چې له دې ویره خلاصېدو   ، خوشالي راغله ، وماته خدای نیك محمد زوي را کړی ـ تر ما زما بن ډېره په خوشاله وه ، تمامه ورځ به یې په غېږ   کې وو   دابه یې ورته ویل " له مورکۍ ځخه خدای واخس ئته ، مورکۍ ته به اوس خدای نېکو ور غټ کړي ـ د مورکۍ بل ارمان نه وو   ، بس دا یو ارمان یې وو ، هغه دا دی خدای ور   پوره کړی ـ اوس به مورکۍ تل ستا د سر دعا کوي، پر یوه او بله خوا به یې مچاوه، دابه یې ورته ویل".

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د نېکو کال پوره کېدو ،زما او د ده دواړو مورکۍ د خدای په کار شوه. کېدای شي سکنۍ مور مې مړه وای، دومره به مې نه وو ژړلي. له دې پس مې مېړۀ داسي ناروغه شو چې د ولاړېدو نه وو، ډېرې ورځې ورغلم لېورو ته مه يې وويل "تاسو دا سړی ډاکټر ته يوشئ". يو څه وخت يوه هم پروا نه په کوله.

د کشر لېورۀ يې کور ودان، ډاکټرته يې يو وړی. د ډاکټر له دوا سره سړی ډېر ښۀ شوبيا به هره ورځ د ورونو په ميان کې پر دې جنګ وو ،تا زما اوښاړولي دي،زما له خوادي خاوره په بېلچه کي اخسړتې ده. پنځۀ کاله بيا په دې کي تېر شو.

يوه شپه سړي وويل "ښځې! سبا مې موټر راغوښتی دی کډه کوو".

"سړيه! پر کمه ځو،دا مځکه وچاته پرېږدې".

"ښځې! دا مځکه ودوی ته پرېږدم ، دوی پوه شو او مځکه. موږ به ښار ته لاړ شو،يو به په نېکو تعليم وکړو بل به د دې هرې ورځې له جنګه خلاص شو. شکر دی په ښار کي دوکانونه شته ، د هغو کرايه به را اخلو، زموږ ښه ګزاره په کېږي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار موټر راغلی، موږ کډه را وکړه ښارته راغلو. د کرایې
په سرای کي مو واړول. نیکو یې په سکول کي داخل کړی.
ما د ښار نجونې لیدې، ټولې سکول ته تلې. څو واره مي
ورته وویل "سړیه! دا رقیه به هم په سکول کي داخله کړو".
سړی وماته معلوم وو چې یوار به یې چك کړو بیا یې هغه
چك(نۀ) وو. په دې ډول موږ په ښار کي ژوندکاوه، کله د
کرایې په یوه سرای کي کله په بل کي.
اوس به رقیه د اوولس کالو وه، نیکو د پنځلس کالو چې
یوه ورځ رقیه غوځاره شوه، لاس یې مات شو. په رقیه نه وم
حېرانه، په خپل سړي حېرانه وم. په لاس مي ولاړو ۀ، په
سترګو ډېر ټپ (کمزور)وو چې ولاړ به دې کړی بیا یې په تلو
کي ګزاره کولای شوه.
څو واره ما او سړي رقیه ډاکټر ته بوتله، لاس یې جوړېده نه
کول. هر وخت به په چړغووه، د دردو په ګولۍ یې ګزاره وه
. یو ماځیګر مي سړي ته وویل "سړیه! دا رقیه خو ډېره په
تکلیف ده".
"ښځې! څه په وکړم، داسي ډاکټر نه دی پاته چ ې موږ نه یو
ورغلي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”سړیه! که ستا خوښه وي هغه پر چوك د سكندۍ والا ته به یې ور ولو“.

”خود یې ور وله“. جېب ته یې لاس کړی ، څلور سوۀوه روپۍ یې راته ونیولې . ”سړیه! زۀ روپۍ څۀ کوم، ځۀ ور شه رکشه را وله“.

”ښځې! زۀ د تلو نۀ یم . ور شه یوه بلا دي نه خوري ، ځۀ ده ښار ښځې نه وینې . نېکوچېري دي“.

”هغه ستا نازولی به یو ځای کرکټ کوي چې راشي خپل سر به یې په بل مات کړی وي یا به یې د بل سر ور مات کړی وي . لس ورځې مې درته ویلي دي سړیه ! دا هلك پوه کړه ، کور یې کښېنوه خپل سبق دي وای یا یو کار وي هغه دي کوي . ځوان شو ، د کور په یوه ښه نه دی ، د کور په ښه خو مۀ وایه . د بدی مو خاوندان کوي چې سکول ته لاړ شي ،که کرکټ ته، جنګ یې کړی وي “.

د دروازې درب شو ، نېکو دننه راغلی . له هغه ځایه یې پر پلار رږغ کړی“ بابا را واړوه سل روپۍ “.

ما ور رږغ کړو ”ځیوار سل روپۍ پربږده ، ور شه رکشه را وله . دا رقیه ډېره په تکلیف ده“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ځودربړه ،رقیه چې په تکلیف ده ز ۀ څه وکړم ، ولي په احتیاط نه تله".

ما ورته وویل "ځراشه چې یو لاس در مات کړم، ځ څومره چې‌غږې وهې".

"ستا پلار هم زما لاس نه شي را ماتولای ،ځ بیا دومره زوروره یې".

پلار یې جیب ته لاس کړی، سل روپۍ یې ور کړې .

" زویکه! اوس ورشه، رکشه را وله".

رکشه یې راوستله، موږ د سکندې والا کور ته ورغلو . نېکو د سړیانو (سړو) خونې ته ورغلی ، موږ د ښځو خونې ته . په خونه کې یوه چټهای خوره وه(هواره)ډېر ې ښځې ناستې وې . د چا شنې، د چا تورې چادرۍ، د ځنو پړوني پر سر وو.

د اکثرو د ماشو مانولاس یاپښه به مات وه . یوه ېغله ښکارېده چې ماته پښه یې مخکې سکنده کړې وه ، اوس پر تلای شوه او د سکندې خلاصېدو ته راغلې وه . ما پوښتنه ځیني وکړه چې "په پښه دې څ ۀ وشو". دې خبره دلې دوري کړه، حال یې رانه کړو ، بله پوښتنه مې بیا دا ځیني وکړه پلار در سره دی که ورور".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مېرۀ"

ما د دې ښاه ست ته کتل ډېر خوند یې راکاوه . دې ته مي کتل، په خیال کي مي د دې د مېرۀ تصویر جوړاوه . داسي جګ ځوان به وي ، ټوړ غټ وېښتان ، په لوڅ سر ، ږیره او بربېت دواړه خرې یلي چ ې دننه را شي د سپنتهو خوشبوي به یې دا خونه له بد بوي څخه خلاصه کړي . ما یې لا تصویر نه وو مکمل کړی ،یو سپن ږیري ، پر ملا ټوږ سړي سر را ښکاره کړی "ساجدې! ځړا ولاړه شه".

چې داولاړه شوه ، وما ته د پښتو هغه متل را په یاد شو چې وای(ښځه و ترخه ته هم کښېني). پر ځان مي شکر وکیښ، له ځان سره مي وویل سختري یو تر بل بد ترې . په هغه ښځه پسې زۀ او رقیه لکه د وخت زورور بې واره ورغلو . دۀ د رقیې لاس ونیوو ،خولۀ یې له نسوارو ډکه وه ، چټهای یې را پورته کړه، نسوار یې توکړل . دۀ د رقیې لاس ته کتل، وماته ږغېدو "څۀ په و شو ،چاته مو ور وستلې هم ده ". په خبرو خبرو کي یې د رقیې پام په بله کړی .

د دې یې لاس پر خپل ځنګانه وواهه ، ټک مات شو. رقیې چیغې کړې، دۀ وخندل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

”بس بس لورې! كه خداى كول زياته جوړ دى“.

لاس يې ببرته وتاړ ى، موږ درې س ؤوه روپۍ ور كړې، راووتو . كور ته راغلو. رقيه درد و اخستې وه، نور ې ورځې يې يوه ګولۍ كوله، په دې ورځ يې دوې وكړې . خداى يې د دې سړي لاس شفا كړى وو، د رقيې لاس جوړ شو.

وخت تېرېدو ،يوه ورځ سړي راته وويل ”ور شه هغه صندوخ كي پراته كاغزونه را واخله“. ما هغه كاغذونه ورته راوړو ، دځ چې كاغذونه په رېږدېدلي لاس كي نيوو“ښځ ې! زځ دا خپل جايداد د زوى په نام ځ كوم او بله خبره زما ورونه چې په ژوند نه راغلو ، په مرګ مي ضرور راځي . د نېكو د پاره نه ستا د پاره . ښه ځوانه ښځه يې پاته ده ، دابه يو په نكاح كړو. نه نه ئځ د خپل اختيار يې، هر څوك چې ستا خوش وو هغه وكړه“.

يو سهار پر لمانځځ ولاړ وو،غوځار شو. ما دى سماوځ ، رقيه ورغله نېكو يې را وستو. د نېكو تر راتلو له مخه د دځ روح الوتى وو.

هغه د دځ خبره وه، په مرګ يې دواړه ورونه راغلو . تر هغې ورځې ناست وو چې فلتحه ختم ېږه . د دځ د فاتحې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ختمېدو وروسته د نېکو له اکاګانوسره تله راتله ، ناسته پاسته زياته شوه . ډېر مي ورته وويل ، ډېر مي ورته وويل . نېکو سر نه خلاصاوهٔ . په هغه ورځ يې سر خلاص شو چې مشر اکا ورته ويلي وو"دا مور که دي خوښه ده ، تر ټولو کشر اکاته به يې کښېنوو . ځوانه ښځه ده ، مور به يې له عذابه خلاص شي بل دي کشر اکا زوی نه لري ، خدای به زوی ځيني ورکړي" . په هغه ورځ د نېکو سر خلاص شو.

"نېکو زويه! ته په دې کتابو څهٔ کوې چې شپه او ورځ دي پر ځان يوه کړې ده" .

"مورې! ز ما امتحان را روان دی ، غواړم چ ې ښهٔ نمبر واخلم. زما يو کلاس فېلو دی، د هغه مشر ورو ر راته وويل " په سکالرشيپ دي جرمني ته لېږم". خدای دی وکړي چې په (بي اې)کي ښهٔ نمبر واخلم".

"زويه! پښتانهٔ وای "ځالار چېري د خدای لار"مور او دومره بخت بيا که دي بخت ملګرتياهم وکړي، زهٔ او رقيه به څنګه کوو".

"مورې! ته دعا کوه، ټولې به خدای اسانه کړي ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله رزلټ راغلی وو ،نېکو پر ما زېری وکړو"زۀ فرسټ راغلم".

"زویه! دا فرسټ يې بیاڅۀ ته وای".

"مورې! اول".

"په ټولو هلکانوکي".

"یا مورې! په ټوله صوبه کي".

دی او د خپل کلاس فېلو ورور ،په هغه کار اخته وو چې پوره نوم يې زما پر ژبه نه اوړي (شیف)چ ې له هغه کاره را خلاص شو ،یوه شپه د ماما کور ته ولاړ ، له هغې خوا چې راغلی وماته يې وویل "مور ې! دوی ټوله ښۀ وو ، سلامونه يې در کول. له ماما سره مي خبره وکړه چ ې زۀ مورکۍ او رقیه درته راولم، ماما څۀ پرېشانه شو. زۀ خورې نه لرم، زما د پلار د وختو دوې خورې دي، ګزاره به ښنګه سره کوو بل به دي هغه اکاګان څۀ وای".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما بخت ښکاره دی

نن د اوبو وار د چا دی ، په کور کي د اوبو غوړپ ن شرته ـ د ښار خلګ دې ارمان نه کوي، هلته خو دا ګورم نه رشرته ـ په ژمي خو لا څه ګواره کیږي چې ځنګه سپرلی شي، خلګ اوبهپر وارکړي ـ

که اغاجان ته ووایم چې ورشه اوبه را ایله کړه نو بیا به سور او شین کیږي چې زۀ ځنګه د خلګو په وار اوبه را ایله کړم ـ

انار ګلې په درب بالتهۍ کښېښوده ـ لوښي يې له خپلې خونې،څه يې له نورو خونو را ويستل، سره يو ځای يې کړل ـ انار ګلې چې لوښو ته وکتل نو نوره هم سره و شنه شوه ـ د يور د خونې لوښي يې هم مخ ته پراته وو، لوښوته يې کتل له ځانۀ سره بړبېدله ـ هيندرور پر ږغ کړی "وريندارې! نه يې ملامته نن دې بيا د کار وار دی ـ ځکه هر قدم داسې ږدې لکه پر سکروټو".

دې مخ ور واړا وو "ستا د پلار کور دی ،څۀ د يوخان بنګله خونه ده ـ زۀ په دې زړو کنډوالو کي اوبه له کومه کړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ورينداري! خولۀ ورېسره . ما تاته کله د کور پيغور در کولی . ستا غه خوهم بنګلې نه دي".

"بس ، بس قدرمرې! نوره مي مۀ ګايوه".

اغاجان غاړې تازه کړې دباندي را ووتی"دا تا څۀ شخ ول جوړ کړی دی . خلګ مۀ راباندي خندوی . دا خپلې خولې ونيسۀ ،دې ته مي مه اړ باسۀ چې لرګی را واخلم، ولاکه مو بيا د چا پلار را څخه خلاصې کړي . ټوله ورځ په دې تېره کړی، يوه په بله خولې لګوی . نه خواشې شته، نه خسر بيا هم ستا دا حال دی ".

"اغاجانه!بيا موږ څۀ وکړو، پر کور د اوبو غوړپ نشته ، زۀ دا ګډوې په چيشې ومينځم".

"څله مو ماخوستن د ويالې اوبه نه راوړلې . نه ياستی ملامتې، د شپې له خوبو نه ور خلاسېږی، سهار بيا يوه په بله خولې لګوی . زۀ مو هم نه يم ذمه واره". اغاجان پټو وښنډلی دباندي ووتلی .

"تۀ خو به هم يوار له کوره وتې . ټوله روځ لکه ښځه پر کور ناست يې،د ورښو و لاس ته ګورې . خاوري دي شه دا دوې ګونیۍ پټاتې چې تا موږ له راوړې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګله له ځانه سره ګډه وه . لوښي يې يو رنګه ومينځل . خپل وړۀ يې واغښل .

”وريندارې! تا بيا د اوبو ګورم جوړ کړی دی . دا خو به تر منې پورې داسې په منډه يو ،دا د يوې ورځې غم نه دی“.

”ښاهستې! ستا يې څۀ پروا. زما ماښام هم له دوی سره داوه وه چې يوه د اوبو ټينګۍ ښواخلو يو څو ورځې به مو ګزاره په کيږي“.

”نو بيا يې څۀ ويل؟“.

”هغه ويل يوازې زۀ په دې کور کې اوسيږم، که نور هم اوسې . بايد په ګډه يې واخلو او دا نو کم داسې خبره ده، ځه تۀ هم ماښام په ماښام! پلار ته ووايه . سهار يې وغواړه“.

”تۀ را نږدې شه . دا خبره د قدرمنې مخ ته مۀ کوه . د دې هم څو ورځې دي بيا به وايي زما د ورور کور مو په کوړکه چرګه بار کړی“.

”خير هغه وخت بيا دا هم څۀ نشي ويلای“.

دواړو خپل خپل کارونه بې غمه کړل . ماشومان يې اسکول ته تللي و و . کشرې وريندارې په ايندرور ږغ کړی”قدرمنې! راووځه . څۀ کوې چې ټوله ورځ دننه يې“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"در وځم وريندارې! خو زۀ چې کله د سينځلۍ ښه بوی وي، ادې رايادہ شي۔ هغه به هم پر کور نه کښېنستله، ټوله ورځ به يې په باغ کي بشکي کولې يا به يې ساګ کول"۔

"ژر راځه چې د ځاښت چای وکړو"۔

"تۀ درځه زۀ دا شيان خوندي کوم درځم"۔

دوی چې څنګه په برنډه کښي سره کښېنستې۔ انار ګلې چای راواخيستې۔ په ډبي کي يې يو څو کښکره ګوړه ورسره را اخيستې وه ،شاپېرۍ هم په ګيټ را ننوته۔ د دوی کورونه سره نږدې وو۔ انار ګلې چې دا وليده نو غټه سا يې وکښله او وې وويل "يو وخت خو به موږ هم پر کراره له تا څخه شی خوړلی ، لکه روې داسي زموږ وخت ور مالوم دی"۔

"ستړې مۀ شې"۔

"خير يو شې۔ کښېنه اوس بيا ولې ولاړه يې "۔

"زما له قدرمنې سره کار وو"۔

"هغه هم راځي کښېنه ، چای به وکړې"۔ د دوی دواړو په نيت شاپېرۍ پوه شوه، له شرمه يې ږغ نه کولی۔

قدرمنې چې خور وليده نو يې وخندل "تۀ راغلې"۔

"هو۔ ما ويل که ستا سم پړونی سته زۀ تلم ډاکټر له"۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ډاکټر څۀ کوې".

"د عابدې تبه وه ، هغه مو وړله".

" څوك دي بيا يې".

"جميل ".

"سم حال ورکړه، داسي نه چې ناروغي ور ډيره شي. يو وار يوه لور شي هغه هم ناروغه".

"څۀ وکړم ، خدای را سره کړي دي. څۀ د بنده له لاسه خو نه دي".

"دا نو تۀ وايې خورجانې! ستا ميرۀ خلګو په لوی لاس لېونی کړی دی. ستا ژوند در خوري. خدای دي پر مخ خير در پيښ کړي. اوس تر ابده تر دې تيره ده. خير به يې غواړو".

دواړي ورېندارګانې يې يوه يوه ولاړې شوې "قدرمنې! د دوی مخان ولي پړسېدلي دي ".

"بس خپل تر خپله خوشحاله دي، هسي مورکۍ ته يې ګورم اچولې دی".

"د انار ګلې خو سهار هم داسي دعوه وه".

"ښۀ ، تۀ کار مۀ په لره دغه وريندارګانې رنګ در بدوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”زهٔ يې څهٔ کوم خو دوی له ما نه کښېني ـ تهٔ پړونی راکړه زهٔ ځم“ـ
”تهٔ لږ ودرېږه دوی ننوځي يو شی به در کړم“ـ
”زهٔ بېزاره يم ستا له خوړو بس پړونی راکوه چې ځم ـ سره غرمه شوه“ـ
انارګله بيرته ورا تيره شوه ما ويل چې” نجيلۍ دې کوم هسپتال ته وړې ـ سرکاري ته که پرائيوټ ډاکټر ته “ـ
”زهٔ په دې شيانو نهٔ پوهيږم خو ماځيګر يې وړو“ـ
”بيا نو ښهٔ وه چې پرائيوټ ته دې لور وړې وای“ـ
”خوره! واخله دا پړونی ، ګرسره يې درسره يوشه هر ورځ به دي تر ما پوري منډې نهٔ وي“ـ
”ستا پړونی دی زهٔ کله چيري وتلم ـ خور يې بيرته درته راوړي“ـ
”ما درته وويل زهٔ يې نهٔ پر سر کوم ، بس زهٔ اوس ځم“ـ
قدرمنه تر دروازې ور سره ولاړه ـ
انار ګلې پر يور ږغ کړی ”ودي ليدله ښنګه يې پړونی پټ ور کړی،خود يې پيسې هم پکښې ور کړې ـ خدای هم خپل کاره پيږني ـ توبه توبه “ـ انارګلې خپل غوږونه ونيول ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"قدرمنې! ماله خو ډوډۍ راوړه زۀ وږی یم" ـ
"اغاجانه! ولې داسي نارې وهې ـ ښځې خو در څخه بېزاره دي"ـ
"اوس ما هم دغسي بېزاره کوې لکه دوی"ـ
" یا یا"ـ
"خاندې ولې، دا د خندا خبره ده ـ تۀ هم لکه لېونۍ ټوله ورځ به باغو کي لګیا یې، خو لالاته ووایه زۀ خپل واده کوم"ـ
"ولې دوی خپله سترګې نه لري چې زۀ ورته ووایم ب یا به وایي چې سپین سترګې د ی ـ د دوی په وخت کي خو بابا ژوندی وو"ـ
"اوس که ما ورته وویل بیا به وایي چې ډیر په عذاب دی"ـ
"که تۀ نه شې ورته ویلای، زۀ خو ورته ویلای شم ـ تۀ دا ډوډۍ در واخله ویې خوره او د ښځو په کارو باندي کار مۀ لره ـ سبا نور تور لاسونه در پسې مښږي ـ ماښام په کلکه لالا ته ووایه چې زۀ واده کوم ـ تۀ هم سوکه سوکه پر خپله خونه باندي کار شروع کړه ، د دوی هم سر در خلاسیږي ـ د هغو خو هم اوس ولور پوره دی، خالي د خوښي روپۍ مانده دي "
ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

”قدرمن! د ډوډۍ په خوند ولاکه پوهیدلی یم. تهٔ دا لوښي یوشه، زهٔ څهٔ ارام کوم بیا ځم لمانځهٔ ته“.
د ماښام لمونځونه چې وشو پ ه والې کي هم اوبه راغلې. ګړدي ښځې والې ته ولاړې. که د چا به د اوبو مشین وو هغو بهٔمشین اوبه ډکې (یوړې). انار ګلې هم بالټۍ لاس ته کړه ، روانه شوه. قدرمنې هم خپله خونې ته اوبه یوړې. پر والۀ به کله ښځو خپلې ګپې هم سره کولې.
د شاپېرو کور هم دوی ته مخامخ وو، اکثره به والې ته دې د میرۀ چیغارې راتلې ”ما خلاس کړی، مړ مو کړم“ چا چې به دا ناره واوریدله نو به یې ویل ”خدای دې دماینې او د مور وزه (چاره) وکړي.
دا اتم کال دی چې دی داسي په ځنځیرا نو تړلی دی. په دې حال کي به هم دهٔ څکّول ، ور ونهٔ په د چرسو په سګریټ کي هیروین ور واچول. کله چې به د دهٔ چرس نه وو، نور به په عذاب وو. د کلي خلګو به ویل چې ”دی ډیر زورور وو، خلګو په دهٔ تعویزان کړي دي، لیونۍ شو“. چا به ویل چې” دهٔ ته چا داسي نشه ور کړه چې پر دماغ یې داسي بد اثر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړی ځکه داسي لیونۍ شو. خوارکي له ماينې سره دوه کاله هم په شهٔ زړهٔ نه کړو تیر".

هر څه د دهٔ پر ځای وو. په جلا خونه کي ترلی وو . د دوی کره نه څوك د دهٔ له وهمه کور ته ورتلل او نه اوس دی د مړوښي وو. اوس خو يې خالي مور او ماينه پيرېندلې . څه وخت چې د شاپېرو کو ژده وشوه، د کلي ټولې نجونو به دا ورته ويل"لاڅقي ارمان يې مهٔ کوه چې تهٔ يې د عبدالله غوندي هلك ته ور کړې بیا لا هم تهٔ خوابدې يې ".

عبدالله ، شاپېرو په خپله خوښه غوښتې وه . دی له دې حاله څه خبر نه وو چې زهٔ به لا دوه کاله هم په خوشالي نه کړم ور سره تېر . کله چې يې نشه نه وه نو شاپېرو به يې داسي وهله چې يوار يې د مخ غاښونه لا هم ور مات کړل . شاپېرو هم داسي شوه چې کله به ګايده، خپلو خبرو به سم درك نه ور کولی خو بیا لا هم خلګو ويل چې "دا ښه ښځه نه ده . د خسر د کور حياء يې اخيستې ده".

کله چې به د پلار کره ولاړه، د ورينداركانو په تندي به پوه شوه . ولي خوارې به له وهمه شي نه شو غوښتی چې " تمامه ورځ به يې په دې سوچونو کي تېره کړه "خدايه! ميړهٔ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروښواو لېورۀ څومره پرق دی، د یوه شي نه سم ورته ویلای ـ
ومیرۀ ته خو سړی د هر شي په غټ زړۀ ویلای شي چې نن
مې دا شی پکار دی ـ خدای یې فرق کړی دی ـ یوه لور لرم
ناروغه ده ـ سمې خبرې نه شي کولای ـ خدای له هرې خوا را
باندي نغښتې ده".

د شاپېرو یور هم اوبو ته را غلې وه ـ انار ګلې پر ږغ
کړی"څنګه یې، ولي نۀ راځې زموږ کره".

"څۀ درته ووایم ـ انارګلې خورې! له یوې خوا هغه لیو نی دی
تمامه شپه او ورځ چ ېغي وهي، له بلې خوا مي هغه لور ده ـ
نن یې هم هسپتال ته بوتله ـ".

"ښۀ، نو اوس څنګه وه".

"هغسي وه ـ ډاکټرانو ورته ویلي وو چې په هسپتال کي یې
داخله کړی، خو دوی چیري دومره وس لري ـ ویل یې چې
موږ څو واره عبدالله په هسپتال کي داخل کړی، څۀ فایده
یې وکړه ـ که جوړیده نو به پخپله جوړه شي".

انار ګلې لوټه په اوبو ډکوله په بالټۍ کي یې چپه کوله ـ
دشاپېرو هیندرور به اکثره د ښار په خوا کتل چې زما سړي
به یې لور د"هسپتال څه رااخسېټې وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښځې، لور دې چا ور سره یوړه".
"هغې لېوې چې تمامه ورځ به یې په ما خولې لګوي. زهٔ خو وایم چې یوار دې خدای په داسې شرمو وشرموي".
"هغه بیا ولې؟".
له دې خبرې انار ګلې پلو پر غاړه سم کړی، ولاړه شوه.
" انارګلۍ یې هیندرور ته غوږ ورا نژدې کړ ی "نۀ خبره یې شاپېرو څۀ لري، دا څۀ وایې. د ه غې خو مېړۀ سم دم لېونی دی".
"لېونی دی که پرسد، زما په خیال څۀ لري".
"توبه کاږه توبه ، دا څۀ وایې. مېړۀ یې په ځنځیر انو تړلی دی او دا خپلې مزې کوي".
"ښځۀ دا ګای زما له خولې مۀ کوه ، سمده".
"یا خوره لیونۍ خو نۀ یم. دا خو ښځۀ دي چې راته ودي ویل. دا چې څۀ زموږ کره راشي نو یې رنګ داسې معصومه نیولی وي چې نه څۀ کړي او نه څۀ خوري".
"ښځۀ نو زۀ به دا یو ټپال اوبه لا راوړم. داسې نه چې دوی وایي چې‌ړې ورکه وې".
"هو ورځه، خو دا خبرې خوندي و ساته".

(c) ketabton.com: The Digital Library

انار ګلۍ ژر ژر اوبه کښېښولې. ماښام یې د کوشنیانو بشترې واچولې. سیده منا کې ولاړه وه. "کوشنۍ ورینداره چیرې ورکه ده. دا خو هم ګړده ورځ په خپله خونه کښې ناسته وي. د دنیا په یوه خبره هم ځان نه خبروي. ته چیرې یې؟".

"دا یم لګیا یم کالي مې اشترې کول".

"بل ځوك خو نشته په خونه کې ماشومان (ټي.وي) ګوري. ستا لیور هم ناوخته راځي".

"ښۀ ښۀ ، څۀ دې ویل".

"ما د شاپېړو هندرور پر واله ولیده. ډیره خواشینې وه. ډیره مو ارمان شوه".

"ولې بیا څۀ شوي وو".

"تۀ دا کالي په الماری کې کښېږده. زۀ به نو بیا ګړده خبره درته وکړم. تۀ راشه دلته کښېنه، ورونه یې همیشه دا وایې چې زموږ خور خواره زاره ده خو هغه به اوس ښۀ مخ ور تور کړي".

"دا څۀ وایې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”یوه خبره ده ، شاپېرو که هر رنګه ده ـ خواست به کوي خو داسي چم موږ نۀ دی په کي ليدلی ـ څوك له دا رنګه سړي سره ژوند تيروي ـ ولاکه مي ميړۀ داسي په ځنځيرانو تړلی وای، ولاکه يوه شپه د بل کره تيره کړم ـ دا دي پر دې افرين شي“ـ

”هغه ګرده در سره منم خو يور يې وايي د دې ته په ډېر وخت ناروغي نه ده ورغلې ـ ګرده کور شك پر لري چې د دې له کوشني ليوره سره لاس دی“ـ

”نقبه وکاږه داسي تهمت سړی پر چا نه لګوي“ ـ

”ريشتيا وايم ـ زۀ خو پر دې ويريږم چې خسر يې را ايله نه کړي بيا به دا زموږ له غاړې وي“ـ

”زما زړۀ يې نه مني ـ خير وخت به يې پخپله در ثابته کړي “ـ

”لالا! شاپېرو داسي ناروغه ده، پرون راغلې وه لور يې هم ډيره ناروغه وه ـ ما ويل چې يو څو روپۍ دي ور کړې وای چې ډاکټر ته په تللې واي“ـ

”زۀ اوس يوه روپۍ ن ه لرم ـ ورته و وايه تر پيلي دي صبر وکړي“ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د قدرمنې وروره! زۀ هم ډاکټرې ته تلم بيا به ما او دا يوازې سره ولاړې شو".
"تۀ خو ما کرارې ته نۀ پرېږدې. ولاړه شه که اوس ځې هم ولاړه شه". قدرمنه هم را ووتله.
"وريندارې بيا څۀ وشو".
"نن قدرمنې د خور د پاره روپۍ غوښتلې چې ډاکټرې ته ځي. ما ورته وويل زۀ هم ورسره ځم ، ډاکټرې ته ځان ور ښکاره کوم بيا نو ټوله حال درته وايم. يوه خبره به درته وکړم ، خوا چې را څخه بده نه کړې".
"يا ولي".
"ګوره تۀ هم لوڼې لرې او زۀ هم. سړی د چا کمه نۀ غواړي".
"تۀ خو دی راته وايې لکه چې ما بيا ټول کلی خبر کړی وي. زۀ خو خالي تاته وايم چې خدای نخواسته داسي کيسه هم وي نو بايد موږ ښه پر واچوو".
"خير چې يو وار خو ډاکټرې ته ولاړې شو بيا به هغه وخت خبرې کوو".
"خوره! تۀ ولي هر ساعت دلته راځې. ستا د وجي دوی ماته وايي چې ستا خور فکرجنه ده ، خواست کوي. هر چاته وايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زما میړۀ ناروغه دی،په ځنځیرانو کې تړلی دی۔ زۀ خو اوس په تا شرمیږم“.
د قدرمنې سترګې له اوښکو ډکې شوې ”وریندارې ویل چې تۀ نوره هم ناجوړه یې“.
”څنګه ناجوړه دا څۀ وایې؟“.
”هغې ویل کیدای شي کوشنی لرې“.
”قدرمنې! د دا یوې لور قسم خورم که داسي یم۔ زۀ خو پخپله د دې دپاره ډاکټر ته ځم چې ورځ په ورځ پړسیږم“.
کشرې وریندارې لږ بوره او د چای پاڼې په تیلۍ کې ور واچولې”په دې به تۀ چای پخې کړې“.
”نه غواړم ستا شیان۔ تۀ په ما پسې خبرې کوې ،اوس بیا شیان راکوې۔ له هره شي دې بیزاره یم۔ هیڅ هم نۀ غواړم۔ ما کومه ګناه کړې ده چې خدای داسې کړم۔ د خلګو ښځو ته وګوره ز ما ئکه میړۀ لیونی مه وای، په ځنځرانو تړلی نه وای۔ د خلګو له منته خو به وتلې وای۔ خدای زوی را کړی وای، پر زوی خو به کراره وم “.
”خوره! سبا ولاړه شه ډاکټر ته“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هو، دا یو وار مي لا ډاکټر ته بوځی بیا نور ښځ نځ در څخه غوارم ـ ما پرون یوه چرګه او یو درځن هګۍ خرڅې کړې ـ اوس څوك نځ لرم چې ډاکټر ته مي بوځي".

"دی وکړه انارګله هم ځي ، دواړې ولاړې شئ".

"خوره! تر دې ژوند خدای مرګ در کړی وای ښځ وو ـ تځ به دا ژوند په دا خواري څنګه تیروې ـ نځ له خسرګنۍ بخت لرې او نځ له میړځ ـ د پلار و مور خو لا پرېږده".

"اغاجانه! سبا خو له شاپېرو او ورینداري سره ډاکټر ته ولاړ شه".

"ښځ اوس خو مو له ما ګرسه نوکر جوړ کړی".

"شاپېرو ډیره ناجوړه ده".

"یو خو مي دي خدای له دې خلاس کړي ـ اوس خو یې ګورم را اچولی دی".

"هو خود یې در اچولی دی که یې مور ژوندۍ وای او بیا تا دا ویلي وای بیا به یې تاته درك در کړی وو".

سهار دواړې اغاجان دکراېې په موټر کي بوتلې ـ د هسپتال مخ کي نورې کاډیانې هم ولاړې وې ـ اغاجان د ریسپن مخي ته ودریدی ـ د ډاکټري نمبر یې واخیستی ـ اغاجان دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړې هلته انتظارګاه له بوتلې چې نورې ښځې هم ناستې وې ـ اغاجان دواړو له د کوک بوتلان راوړل ـ

دی د نارینه خوا ته ولاړی، کښېنستی ـ انارګلې داسي مجلس اچولی وو لکه دا ټولې ښځې چې دې پیژندي ي ـ د شاپېړو نمبر راغلی،انار ګله هم ور سره ننوتله "خوره! دې خواته راشه ، ولي اول وار ډاکټرې ته راغلې يې"ـ

شاپېړو خپل حال ډاکټر ته وویلی ـ ډاکټر ورته وويل "ور شه ډېرې اوبه وڅښه بیا دې التراساونډ کوم "ـ انار ګلې ته ډاکټرې دوا ور ولیکله ـ څنګه چې شاپېړو اوبه وڅښې نو لږ ګړی وروسته ډاکټرې ته دا او انارګله بیا وراغلې ـ ډاکټر شاپېړو ته وويل"ورشه پر کټ باندي پریوځه"ـ

انار ګلې پر ډاکټر ژغ کړی "ډاکټرصیبه! دې ته دا ډېر وخت ناروغي نۀ ده ورغلې ـ زۀ يې ګورم ،تۀ هلته ودرېږه"ـ

"ماشومان لرې؟"ـ

"یوه لور لرم"ـ

"د څو کالو ده؟"ـ

"اوس به يې اتۀ کاله کيږي"ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

”نو نور ماشومان ولي نهٔ ر اوړې؟“. انارګلې غوږ ټينګ ورته نيولی وو.

”بي بي! تاته وايم ماشومان راوړه . په نس کښي دي دانه ده . دا چې کله ښځه کوشنی پيدا کړي نو ختم شي، ګني له دې څخه غټ تاوان جوړيږي . درد وي؟“.

”هو درد يې مهٔ کوه . داسي درد چې زهٔ وام اوس به کوشنی پيدا شي خو نهٔ پوهيږم چې زهٔ څهٔ وکړم“.

”زهٔ دوا در ليکم چې خدای دي دا ناروغي ښه کړي او خدای اولاد در کړي . له دې څخه نورې ناروغۍ پيدا کيږي“.

”ډاکټرې! کوشنی نهٔ شم راوړلی . زما ميړهٔ په ځنځيرانو تړلی دی“.

”بخښنه غواړم، دا خو بيا ښه خبره نهٔ ده “.

”ډاکټرې! ټول کلی ګمان کوي چې داکوشنی لرې“.

”زهٔ دوا در ليکم، تهٔ ژاړه مهٔ . خدای به هر څهٔ خير کړي . خدای دي تاته نوره هم حوصله در کړي“.

شاپېرو اوښکې پاکې کړې ، را ووتله ”زما بخت ښکاره دی“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګېدو

د کلي په سر کي ډېره لويه کلا ده ، لوي ګېټ يې د ختيځ په لور ې وتلی وو. د بازمحمدپه نامهٔ يادېده . تر مخ يې واله تېره شوې وه ، د والې په يوه او بله غاړه ډېر ې پخوانۍ د تورو،سپينوکشمشي توتو غټې ونې ولاړې وې.

له دې کلا د بازمحمدد پينځو سپين ږيري زامنو ،بې شمېره ځوانان او واړه زامن او لونې را وتې. د ټولو زامنو يې پېغلې لونې هم وې . ټول کلی د حاجي بازمحمد د زامنو وبخت ته حېران وو.

په دې کلا د بدبختۍ بلا هغه ورځ دننه شوه چې عبدالله د احمد زوی د خپل مشر اکا لور زينبه ته طلاق ور کړی. پلار عبدالله يې ويل"زويه! ولې دې داسي وکړو".

"بابا ! تا له ما پوښتنه وکړه چې زهٔ زينبه تاته درغواړم".

"په هغه وخت کي تهٔ ماشوم وې".

"تا ته چا وويل تهٔ و ماشوم زوی ته وادهٔ وغواړه چ ې هغه په خبره هم نه پوهېږي بياهم تاداسې وکړل ولي باباولي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زويه! دا خو ما يوازي نه دي کړي . ستا هغه دوو نورو اکاګانو هم خپلې لوڼې يوۀ و بل ته ورکړي دي".

"بابا ! هغو هم غلط کار کړې دی کومه يې داسې توره ولې ده".

له دغې ورځې پس احمد د عبدالله پلار له شرمه په هغه لويه کلا کي د پوال ووهلی . د خپل کور دروازه يې د جنوب پر خوا ور کړه .

زينبې يو ورور بله خور نغمه هم درلوده . سهار پر نغمه دوره راغله، نجيب او خپلې مور هسپتال ته يو وړه ، دورې يې ډاکټر ته ور ښکاره کړه . ډاکټر په هسپتال کي داخله کړه، نرسانې راغلې ډريپ يې ور ولګاوه .

چې ډريپ پر ختمېدو شو نغمې سترګې روڼې کړې " تنداري! زۀ په هسپتال کي يم،په ما څۀ وشو،زۀ کور ته ځم په ما هيڅ نه دي شوي . ما کور ته بوځی". ډاکټر راغلی نجيب ته يې يو پرچه په لاس ور کړه"د سر ايکسرې او دا ټېستونه يې وکړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه تنداري تر لاس ونيوله، سوکه سوکه يې روانه کړه چ ې د سر ايکسرې يې وشوه، وينه يې واخيستله ـ تنداري نغمه تر لاس نيولې، بېرته يې سوکه سوکه خپل کټ ته راوستله ـ نرسې بل ډريپ راوړی، بېخي اوړ ډريپ وو، هغه يې ور ولګولی ـ نغمه پر کټ پروته وه ـ

"تنداري! زهٔ جوړه يم، نجيب راوغواړه چې کورته ځو".

"لورې! نجيب په ټېستهو پسې تللی دی چ ې هغه راوړي، و ډاکټر ته يې ښکاره کړي بيابه که خير وو کور ته ځو".

"تنداري! نجيب څهٔ شو".

"راځي لورې! تهٔ لږ وار وکړه".

نجيب راغلی د ټېستهوکاغذونه او ايکسرې يې په لاس کي وې، نغمه يې وليده له موره سره رږغېده، ډېر خوشاله شو.

"نغمې ښنګه يې".

"نجيبه اوس ډېره ښه يم بس درځه چې کور ته ځو".

"ګوره نغمې! موږ د ډاکټر بې اجازې کور ته نه شو تلای ـ ډاکټر را روان دی له تا يوه پوښتنه کوي، زما خبره يې نه منله".

"د څهٔ پوښتنه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”ډاکټر وای دا تاسو وهلې ده ،سر ته یې چوټ ورغلی دی ـ ډاکټر ته به په خپله حال ور کړي“.

ډریپ ختم شو ـ د ډاکټر تر راتلو نغمه پر کټ ناسته وه ، وخپلې تنداري ته ږغېده ”هغه بله شپه چ ې عبدالله نجیلۍ راوړه بیا یې څۀ په وکړو“.

تنداره ”هغه یې د شپې پلار او وروڼه راغلو بویې تله، زموږ وسړو ته یې ویلي وو چې په عزت به دوستي سره وکړو ـ ها دا یوه خبره یاده ولری، تاسو به دوې نجونې راکوی“.

ډاکټر چې نغمه ناسته ولیده خندل یې ”تۀ خو دایې جوړه شوې یې ـ لورې! داسي دورې مخکي هم وې“.

”نه“.

”دا اول وار دی“.

”هو“.

”دا خو دي سر چوټ خوړلی دی ـ نجیب ته یې مخ ور وا ړاوو، ستاسو خو ښځې وهی هم، تاسوخوبه وهلې نه وي“.

نجیب وخندل ”صاحبه! دومره غصه ناکه ده چ ې موږ ټول کور په بسم الله شپې ور سره تېره وو“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه په دې سوچونو کې ورکه وه . هغه وخت ور په یاد شو
چې "غرمه به د کور مشران ویده شو، مور به یو یو، سوکه
سوکه، په پټه له خپلې ځپلې خونې را ووتو، تو له غرمه به
موپه باغونو کې تېره کړه . د مرغیو ځالې به مو کتلې یا به
مو په واله کې ټوپونه وهل چې سړې به شو بیا به د لوی
توت تر سایه لاندې په ټالونو کې ځنګېدو . یوه ورځ ټال پرې
شو، زۀ ولوېدم . داسې مې په یاد دي لکه اوس دستې چې
تر سترګو مې د اور بڅرکې وغورځېدو".
ډاکټر د نغمې پر سر لاس کښېښودی "لورې! ستا په یاد دي
چې ستا پر سر یو وخت یو شی ولګېدو". نغمه لکه له خوبه
چې وي "څه".
"ستا په یاد دي، سر ته دي یو وخت هم چوټ ورغلی دی".
"هو صاحبه! هغه وخت چې زۀ ډېره وړه وم ، په ټال کې
ځنګېدم، د ټال رسۍ پرې شوه ، زۀ تر ولوېدم ، سر مې پر
مځکه ولګېدو . هغه وخت مې تر سترګو لکه د اور بڅرکي
چې وغورځي . له وېرې مې په کورکې دانه شو ویلای چې زۀ
تر ټال ولوېدم چې سر به مې ډېر درد کاوه ، مور ته به مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل موريږ! سر مي خوږيږي ـ هغې به د سر د درد ګولۍ راکړه بل وخت مي نه دي په ياد".
ډاکټر "تاسو بل وخت دا نجلۍ ډاکټر ته نه ده ښکاره کړې".
نجيب "ډېرو ډاکټرانو ته مو ښکاره کړه، هر وخت به يې مړه تبه وه ـ په کور کي ګزاره نه ورسره کېده ، ټول کور په بسم الله ورسره ګرځېدو".
ډاکټر "د دې نجلۍ سر ډېر سخت چوټ خوړلی دی ـ اوس دا دواګانې ور کوی که يې فرق ور سره وکړی، خو ښهٔ تر ښهٔ ـ که يې نه کړی وه بيابه اپرېشن ور کوو".
نجيب "سمه ده صاحبه!".
ډاکټر ووتو، و نغمې ته هغه علاج ورشروع وو ـ بېخي ډېرې شپې يې په هسپتال کي وشوې ، د کور نر و ښځې پر وار ورنښتې ته وراتلو ـ يوه ورځ زينبه او د کور نورې ښځ ې راغلې، زينبه پاته شوه ـ تنداره او هغه نورې ښځې يې ولاړې ـ نغمه پر کټ پروته وه ، ډرېپ ور لګېدلی وو ـ زينبه مخامخ پر بېنچ ورته ناسته وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زينبې خور ې! هغه عبدالله چ ې نج ۍلی راوړه ، هغه يې ښځه کړه ـ زۀ خو په دې خپله ناروغي نه يم حېرانه ، په هغه کيسه حېرانه يم ـ تۀ اوس صفا حال را کړه، زما خو د دې نورو په خبرو باور نۀ کېږي ـ زۀ وايم دوی به وماته هسې تسلي راکوي".

"هو دا رښتيا دي چې په هغه شپه يې پلار او وروڼه راغلو ، بويې تله ـ ورته ويلي يې وو ،سمه په خوشالي به يې در کړو ـ هم به ستاسو پرده خوندي شي ، هم به زموږ او له دې سره سره يې دا هم ورته ويلي وو، تاسو به دوې نجونې راکوی".

"ښۀ دی ، خدای دې نور ه هم وشرموي ـ خور ې! زما خو پر عبدالله له هغې ورځ ې سترګې نه رڼېږي ، په کومه ورځ چ ې يې وتاته طلاق در کړی".

"که دې سترګې پر رڼېږي که نه ، اوس په کور کې تۀ او د نجيب خور سلطانه پاته ياست ـ وهغو خلګو ته که يې ور کولې نو تاسو دوې ور کوي ـ ما خو له شرمه وهغو ته نه شي ور کولای".

"ما به ولي ور کوي ـ زۀ يې مور .... ، تۀ يې طلاقه کړې ـ ما به د خپلې ښځې په پور کې ور کوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا ستا ده خو نجیب ور خلاصه کړې وه چې نغمه زما ده.
په خدای که یې ور کړم چې لس مړې کوي لا هم".
"زۀ نجیب هم نه کوم".
"نغمې! تۀ لېونۍ یې، زموږ په کورکې تر نجیب ښاه سته او
ښۀ عمله انسان بل شته".
"زما و نجیب ته زړۀ نه غواړي . نجیب وماته داسي ښکاره
کېږي لکه زما ورور،تنداره مور".
"نجیب چې تر تا لاس کښلي دي، هغه ځنګه کوې".
"نجیب خو به لېونی وي، زۀ خو نه یم لېونۍ".
ماښام یې دوه اکاګان راغلو ، د نجیب پلارسیدو ،د عبدالله
پلار احمد.
احمد دومره په زوره زوره ژړل چې د وارۀ ټول ناروغان ورته
حېران وو. یوار به یې د زینې سر په غېږ کي ونیوو بیا به
یې د نغمې چې ښۀ یې خروښ کښته شو بیا یې ونغمه ته
وویل "لورې! ما دي خدای له زویه خلاص کړي ، په شرمو
یې وشرمولم . نه ستاسو تر مخ لوړکتلای شم ، نه د وروڼو
پرېدي خو پرېږده". ټولوخپلې خپلې اوښک ې پاکولې چ ې
احمد ونغمه ته په ژړغوني ږغ خبرې کولې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

”لورې! هغه خلک له مورېه دوې ښځ ې غواړي ، په پرېدي خو يې فرق نشته ـ مورې بدنامي ور اړولې ده ـ که يې وتاته لاس ونيوو خو د کور د مړۀ اور بځرکي به پوه کړي، لمبې به يې يو زموږ کور څۀ پر درسته قام وګرځي ـ موږ دا جوړه کړې ده چ ې ستا نکاح له نجيب سره نن نن وکړو ـ يوه سلطانه به پاته شي که يې کوله ټيك ده ، که يې نه کوله په مخه دې ښه شي“ـ

نغمې له اوښکو ډکې سترګې ور واړولې، د سر په اشاره يې ور سره هوکړو ـ کاکا يې يوار بيا سر په غېږ کي ونيوو ، په زوره زوره يې وژ ړل بيا يې پرېشانه را وکتل ـ دواړو د خپلو سترګو اوښکې پاکولې پله پسې ووتو ـ نغمه، زينبه او نجيب په هسپتال کي پاته شو ـ څو ورځي پس ډاکټر ودوی ته رخصت ور کړی چې اوس کور ته ولاړ شئ ـ لس ورځ ې پس به يې بيا راولی ـ

نغمه له هسپتاله په وتو دومره خوشاله وه لکه د اختر ورځ چې وي چې دوی په موټر کي کښېنستو ،لالا يې هم راغلی ـ د زينبې او نغمې دا يو مشر ورور له نجيب سره يې روغبړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړو بیا یې د نغمې سر په غېږ کې ونیولو. نغمې ژړل "لالا زما دومره شپې په هسپتال کې وشوې، تهٔ دا یې نن راغلې".

" نغمې! تهٔ خو په دې خبره یې چ ې بل ځوك په کور کې نشته، ټول کارونه وماته کوري" .

موټر ته وختو، موټر نجیب چلاوو . لالا یې په مخ کې ورسره ناست وو. نغمه او زینبه خور په شا کې په لارې نجیب مخ پر شا را واړاوو"نغمې! اوس لا په ښا ر کې روان یو ،څهٔ ته دې زړهٔ کېږي اوس لا ږغ وکړه" .

د نغمې وقلفي ته زړ ۀ کېدو ،هغه وخت ور په یاد شو چې مورې لږ غټې شو بیا یې تر کور دباندې نه پرېښودو چې د قلفي والا ږغ به مو اورېدی . زینبې خور به چوکیداري کوله، زهٔ به ورغلم قلفي به مې راوړې . یوه هغه مینجاری چې پټه په غرمه کې به زموږ کور ته راتله . یوه ورځ عبدالله ولیده چې څه یې پر خولهٔ ورتلو هغه یې ورته ویل".

نجیب "نغمې! تهٔ ولې ږغ نه کوې ، څهٔ ته دې زړ ۀ کېږي چې را وایې خلو".

"قلفي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومتوب عدت   لالايې وخندل   "په خدای که هغه د
پرېږدي". نجيب موټر   ودراوو، دوه اسکريم يې را
واخيستو ،يو يې زينبې بل نغمې ته ورکړی ". نغمې په لارې
څو کاچوغې ځيني وخوړې نور يې تر کوره په لاس کي اوبه
شو . کور ته چ ې ورسېدو ، په کور   کي د کور ښځې،
ماشومان ورباندي ټول وو   . اکاګان، تربرونه ټول راغلو
ښېښتنه يې ورسره وکړه . نغمه دننه ولاړه پرېوته . سترګې يې
سره ورغلي وې چ ې په خونه کي يې ژړا تر غوږ شوه چې را
وغورځېده . تنداره راغلې وه، زينبه يې په غېږ کي نيولې وه
. د زينبې د خور وغيرت ته نغمه فکرو يوړه، حېرانه وه .
تنداري د عبدالله مور ژړل، دې تسلي ور کوله . "لورې! مور
دي خدای له زويه خلاص کړي، ما و پلار خو يې په شرمو
وشرمولو . په دې خوا   را کتلای نه شو . لورې! چې دا مي
واورېدو ،نغمه يې له هسپتاله کور   ته راوړه . هر څه مي
وکړو تر وس مي وونه را روانه شوم".
نغمې ته راغله   ، ور   باندي وغورېده (په غېږکي يې
ونيوم)ډېرې اوښکې يې توی کړې . ښځې تر ډېره ود ېوال ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناسته وه ، تر خولۀ يې څه نه وتو. اخر يې اوښکې پاکولې ولاړه شوه، ووتله".

څو ورځې پس د عبدالله د خسر د کورنۍ سړي و ښځې دوی کورته ورغلو. ډوډۍ يې وخوړه بيا يې دوی سړو ته وويل چې "مور نجونه څه، يوه روپۍ لا له تاسو نه غواړو. مور په خپله لور ملامت يو. په څو څو واره يې ومور ته وويل ز ۀ دا سړی کوم . ما ودې سړي ته ور کړی، اوس چې مور سوچ وکړی خدای ته مو مخ کړی، خلګو ته شا. دا بدنامي هم ځان ته هم تاسو ته مور اړولې ده".

درې مياشتې پس د نغمې او نجيب وادۀ سره وشو. له هغې ورځې پس نجيب پر نغمه ورځ تر هغه بله ګرانېدو.

يوه غرمه نجيب ورته وويل "نغمې! څۀ ته دي زړۀ غواړي ". نغمه چپ وه .

دۀ بياوويل اوس چ ې "تۀ خدای زما په برخه کړې اوس ته حکم کوه، زۀ حاضر يم".

"نجيبه! درځه چ ې ماځيګر دباندي ووځو ،جوړ په باغو کي وګرځو بيا را شو. تر هغهِ غټ توت لاندي کښېنو ، تر کم لاندي چې به مور په تال کي ځنګېدو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”لېونۍ داخلګ او کور به څۀ وای“.

”هر څۀ چې وای ،وای دې زه دچاپه کیسه کې نه یم“.
ماځیګر نغمې ځان تیار کړی، نجیب له مخه دا ور پسې
شوه . جوړ یې په باغونو کې ځان سترۍ کړی چ ې کله به
نغمې د ماشومانو چل وکړی، ور باندې وبه غوځېده یا به
یې په غېږ کې ونیوو . نجیب به ژر په باغ کې شا و خوا
وکتل چې داسې نه وي په باغ کې څوك او ښلرې یا وابنۀ
کوي. لمر لوېدو چې راغلو تر هغه توت لاندې کښېنستو .
نغمې نجیب په غېږ کې ټینګ ونیوو.
”دا هغه توت دی چ ې ما و تا به تر دې لاندې په ټال کې
ځنګېدو“.
بیا یوکړی چوپ ناسته وه په دې وخت کې دنجیب پام په بله
اوښتی وو

چې نغمې داسندره په خپل خواږه اوزکې له ځان سره زمزمه
کوله :ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ساعت کې مې ژړلای
په ساعت کې مې خندلای
چې په ځان نه پوهېدلای
زۀ هـــم هغسې وړه وای
نجیب چې سترګې وروارولې دنغمې سترګې له اوښکوډکې
وې ځځېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسافر

د مودو مسافر چې د ېر ي کرېږ لاري ، لوړ ې ژور ې يې تر پښو کښلي وې چې پرې شوندي، تاکي پښې، ستړی ستومانه . يو ماښام د يو کلي له څنګه تېرېدو ، يو سړي ور ږغ کړو" څوك يې؟"

" مسافر يم" .

" چېري روان يې؟" .

" په مستقبل کي مقام غواړم" .

" وروره په خدای که مي پردې نزدې اوبجه (په دې نزدې علاقه کي)د چا په خولۀ کي د مستقبل يا مقام نوم اورېدلی دی .وروره! غلط به يې په دې دواړو نومونوکي. نه به د کلي نوم دا وي، نه به د هغه سړي. تۀ راشه پاته شه ، شپه به وکړو لږ به اوسا شې. سبا به که خير وو خپل سفر ته به دوام ور کړې" .

" نه وروره ! ستړی ستومانه يم ، که يوار کښېنستم بيا خدای خبر چې ولاړ شم" .

" تۀ راشه، پښتانه وای پر ماښام له هديرې هم سړی نه ځي" .

" هو اورېدلي مي دي وای که دي شپه پر بيابان شوه، هديره در نزې وه ځان ور رسوه ، شپه په هديره کي کوه " . له لار ې راواوښتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوربانه ته د مېلمانهٔ دې خبرې ښهٔ خوند نه کړی ور چې زما کلی او کور یې هدیره وګڼلی ـ ومیلمانهٔ ته یې د روغبړ لاس ور کړی ـ تر سرای د باندې سره ولاړ وو.

مېلمه " وروره! دې خبرې دې ښهٔ خوند نه کړی را چې زما کلی او کور دې هدیره وګڼلی" ـ

" وروره! که رښتیا درته ووایم چې تا راباندې بړغ کړو ، وماته هغه د پخواني ساده قام خبره را په یاد شوه ـ دوی چې به ویل پلانۍ هدیره ولاړېده یا ولاړېږي" ـ

کوربه څه په تونده لهجه وویل " زهٔ نه یم سړی چې وتاته مې ست وکړی" ـ

" نه وروره ! داسې نه چې وماته یو ستا کور او کلی هدیره ښکاري ـ که رښتیادرته ووایم د پښتنو هر کور، هرکلی هدیره ده" ـ

کوربه د سرای د دروازې پرده پورته کړه ـ کوربه لمخه ، مېلمهٔ ور پسې وو ـ وړوکی سرای چې دوې خونې پکښې وې ، په یوه کې کوربه او مېلمه کښېنستو ـ په هغه بله د کور خونه وه ، ډوډۍ راغله ـ وهرچاته معلومه ده چې سترې او ستومانه وږی ډوډۍ دومره په خوندخوري ،د مارهٔ سړي لاشوق ورته وشي ـ

کوربه دې ته فکر وړی وو چې مېلمه څومره په خوند ډوډۍ خوري ـ مېلمه دې ته له هغه بلې خونې، د ښځې داسې بړغ راتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زړونه يې لړځول، هغې خوارې هم څه سندري نه زمزمه کولې ـ يو ماشوم ته يې الله هوکول ـ مېلمانۀ له کوربانۀ وپ وښتل“ وروره! دا ښځه دي څۀ ده ماشوم ته چې الله هو کوي“ ـ

” مور“ ـ

” تۀ چې د مور په دې ږغ کي الله هو اورې، څۀ محسوسوې“ ـ

” نه وروره! ز ۀ د ماشوم چيغې اورم ـ کله مي هم دې ته فکر نه دی شوی چې مور مي الله هو ورته کوي ـ نن مي هم تا فکر ور واړاوو“ ـ

مېلمه وخندل ” فکر خو مړ ۀ نه کوي ـ د ماشوم خپله مورچېري ده؟“ ـ

” هغه د خدای په کار شوه ـ اوس يې (انا)زما مور ګزرانه وي ـ خير ته دا خبرې پرېږده، خپل حال را کړه ـ نوم دي څۀ دی، د کوم ځای يې؟“ ـ

” وروره! نوم نه لرم ځکه را وتلی يم، نوم په مستقبل کي غواړم ، په ماضي کي اوسېدم ـ په يوه ورور مي سبق ويلو هغه په پنځم کي سبق پرېښودی، ګرځېدو، لغړتوب يې کاوۀ ـ نن دلته جنګ، نن ه لته غلا ، په دې سترې شوم ـ نن د دې پر کور خلګ به راسره وو ،سوالونه کوه ، پور ور کوه ـ نن د هغه پر کور بيا خدای يو سړی پر مهربانه کړو ـ د چپړاسي(نائيب قاصد)نوکري يې ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، که څه هم هغه مهربانه سړي نوکري ور کړه هم زماپه ښه نه شو.

بیا مي په نورو دوو ورونوسبق شروع کړو . هغو یوه تر اووم بل په نهم کي پرېښودو . دواړه چرسیان شو چې له دې خپلې کورنۍ مي هیله وختته ، د اکا کور ته مي مخ ور واړاوو چې د یوځ اکا وزوی ته مي خور هم ناسته وه . د هغې خپلې خور لور بې بې نسیمه مي راو ښسته ، ور سره د کاکا د هغه بل زوی لور بي بي حمیده هم راوښسته . خپله لور بي بي فاطمه مي د نسیمې ورور (خپل خوریي) ته ور کړه . په درو سره مي سبق ویلو ، پورونه ، دارونه، سترې ورځې، سرې غرمې ، د کلي پېغورونه مي پر یوړو . لنډه یې دا، په دې درو سره نجونو مي تر لسمه سبق وویلو.

خپله لور بي بي فاطمه مي وخپل خوریي ته واد ۀکړه . دوی دواړو ورونو ته مي وویل چې دا دواړه نجونې په دې خپل کور کي یو د بل زوی ته سره ور کړی . دا خپل کور به مو په ښاه ستره وي . نور که نه وي سبا خو به دا خپل اولاد په پاللي وي .

یوه ورځ په هوټل کي ناست وم . د اکا مشر زوی مي راغلی چې ته به دریمه ورځ راشې، زما له خپل اخښي سره دوستي ده .

"ښځه ځیني غواړې یې که یې ورکوې" .

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه په سری (مخی)ده ، حمیده ور کوم دی خپله لور زما وزوی ته را کوي -

" حمیده یې وکوم زوی ته ور کوي" -

" هغه په ښار کي چې د لاریو، موټرو د ګریسوکار کوي" -

" وهغه ته چې یو توری سبق یې نه دی ویلی، تمامه ورځ په ښار کي لغړتوب کوي - ولاړېږه چې بیا دي مخ نه ووینم" -

" تۀ چې راسره نه یې نوخلګه به ضرور ښېښتنه کوي چې مشر یې چېري دی چې کشران یې راغلي دي" -

" اوس دي کشر و مشر تر له وپېژندل - ولاړېږه، ولاړېږه خولۀ مي مۀ پرېکوه" - ده خپل څادر پر اوږه کړی، ګوټونه یې په پښوکول، زما پر خوا یې کتل ، هیله یې لاته وه ختلې - ما یې له دې واره په قسم هیله ور وکښه، روان شو-

څه موده پس یې هغه دویم ورور چې زما اخښی ،هم مي دوست وو (زوی ته یې زمالوربي بي فاطمه ناسته وه) راغلی چې" زما دوستي ده - بي بي نسیمه ورکوم" -

" وچا ته" -

" د پلاني وزوی ته" -

" دا څۀ کوې، په کلو یې په خپل کور کي شپه نه ده کړې" -

" مړا تعلیم یافته دی" -

(c) ketabton.com: The Digital Library

" دې ته تهٔ تعليم يافته وايې چې د پلار په ښهٔ دی، نه د ورور. د بل پر کور اوسي، د بل په خرچه يې ګزاره ده" .

" نه، هغه يې ما ورونو ته وويل . دا ذمه واري به يې کوي چې خپل کورته به ځي" .

" ياره پخوانوڅومره ښهٔ ويلي دي (چې ډېرغوځې اخر پرځې(غوځارېږي)). هغه مي هم د هغه مشر په رنګ جواب کړی بيا تر ننه د دوی کور مانه دی ليدلی ، نه مي خيال دی چې ويې وينم . له دې پس مي پر دې ډېر سوچ وکړی چې کومه لاره خپله کړمه . له ډېرو سوچونو پس مي د ادب لاره خپله کړه ، دايم چې په حال کي پر را روان يم، ځم به ځم چې تر کومه ځايه ورسېدم" .

کوربهٔ " په حال کي دي څهٔ د مستقبل يا مقام نخښي ليدلي دي" .

" ډېرې" .

کوربهٔ " زما په خيال دا هر څهٔ په تقدير کي ليکلي وي . د انسان د وس خبره نه ده" .

" منم دا ډېرو خلګو راته ويلي دي خو ما دا اراده کړې ده چې تقدير دي خپل کار کوي، زهٔ به خپل . سره ګورو به چې خدای له ده شي که له ما" .

کوربهٔ وخندل " ياره! دا لېونی مي نن وليدی چې له تقديره سره شکېلي(مقابله کوي)" .

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر د مځکې جنتي

د ژوند شپې او ورځې داسي تيريږي چې سړي ته درک لا هم نۀ ور کوي. انسان ځان ته معتبره وايي چې تر ما بالا يو شی هم نشته. هر څوك وايي چې (اول ځان دی بيا جهان دی). په تکنده غرمه کي به هم ذوليجه نۀ پريوته، تمامه ورځ به ګرځيدله ، لاس به يې نۀ دريدی.
غرمه به چپه چپايي وه ، خالي د ميچانو بنهاری به وو.
ذوليجه به د منا په خولۀ کي ناسته وه، خپل د ستني کار به يې را اخيستی وو،په لګيا به وه.
د نن سبا په وخت کي هم د دې لاسونه او پښې داسي چاودلې وې چې په هر چاك کي به يې خيري او تور کښې بند ول.
خدايه! د دې له حاله مو وساتې. د دې تر خولۀ کله هم نۀ داسي ګای را ووتلی چې د سړي زړۀ په خوږ شي. کله چې به يې خوابښې را ووتله نو دا به په دربن کي ناسته وه ، تر ماځيګره به په خپلو سوچونو کي ورکه وه. خوابښې به يې په خښم ورته وويل.
"را ولاړيږه. زما د ماځيکر له ناستې څخه ډيره بد راځي چې څوك په دربن کي ناست وي بل ستا له دا تور ټيکري. څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځي مي درته ويلي دي دلته ډېره ناسته پاسته مۀ کوه ،
خلک به څۀ وايي چې په کور کي خود ځای نۀ ور کوي". دا
به سپکه پورته شوه ،نور ږغ به يې نۀ کولی. خوابښې به يې له
ځانه سره وبرېده"اې زما خواره نصيبه! زما له دې ګورمه څۀ
وو. هغه ښاهسته زوی مي په اخته کړی چې بلۀ کوزده مي
هم ور له کړې ده او دې ذوليجې ته وګوره چې مور،پلار او
ورونړ ته يې دوه وخته ډوډۍ هم نه شوه ور کولای. يو وارچي
مي د ليورۀ ښځه وه به ټکوله،هغه خو ښۀ شو چې خدای له
عذابه خلاص کړی بيا چې ورونړ له ولاړه. د وريندارګانو
هغه بدي پښتو څخه بيرته زما در له راغله. زۀ هم مجبوره
شوم،دا مي زوی ته په نکاح کړه، ګني د ليور ښځه ډېر زور
غواړي چې سړی يې زوی ته په نکاح لګوي".
ذليجې د اوبو څخه ډکه بدنۍ را اخيستې وه "ها تنداري! دا
اوبه واخله خپل اودس په وکړه".
"تۀ نن ولي له ځانه سره ږغيږې او بل دا ستا لاسونه څنګه
ککړ دي. ماښام به بيا سليم خښم درته کوي".
"هغه نۀ صفا کيږي. ما څو واره په ليپ ومينځل خو نۀ صفا
کيدل".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”ذوليجې! يو وار يې په ګريس ښځ غوړ کړه بيا يې په پلاستيك کښې وتړه . څنګه نه صفا کيږي“.

”له ما سره نځ ګريس شته او نځ خوښبوي صابن بل تنداري!ما هلته ګړده ورځ لوښي او د کوشنيانو وړيان مينځل کله چې به مې نځ ومينځل نو ورينداږګانو به راته ويل دغ سي ډوډۍ نشته اوس به دغه کارو ته ملا تړ ي . تنداري!تځ به ماته بدعا کوې چې ما په خولځ ستا زوی وکړی . زځ ستا له زويه هيڅ هم نځ غواړم .

ما مخکې هم له تا سره دوه کاله تير کړل . زځ ستا په نيت نځ يم پوه شوې چې کله دې بد راسره کړي وي . خو زځ نن حالاتو تر دې را ور رسولم . د پلار کره، ورينداږګانو هر رنګه بهتان پسې راتړل . تځ خپل زوی ته په خوښي واده ور وکه،زځ خوا نځ بدوم“.

”ذوليجې! زځ منم چې زځ او زما مشره مږور به له تا سره د ښځ ژوند تيرولو کوشش کوو . خو داسې نه چې سبا دې بن راشي بيا هيڅ نځ کيږي . زځ به لکه مينځه د هغې او د هغې د بچيانو خدمت کوم“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذولیجه ولاړه خپلې کوټې ته. یو وار یې لاسو ته کتل بیا یې خپلو جامو ته. سلیم چې څنګه د مور کوټې ته ور ننوتی
"موره!زما بشتره بیا چیري ده ".
"سلیمه!ماشوم خو نه یې ، ورشه هغ ه خپلې خونې ته . هغه خوراکۍ ستا په انتظار وي. هغه یوازې څنګه بیده شي،خلک ولي را پوري خندوې".
"مورکۍ! په قسم چې هغې له زما زړۀ نۀ غواړي. زۀ خو وایم چې هغه اوس هم د کاکا کور والا ده".
"نو بیا دي نکاح د څۀ د پاره ورسره وکړه".
"څه ورشه. ما ستا د انا او د خپلې میرې خوارۍ لیدلي دي. زۀ پر دې مؤمنې ظلم نشم کولای".
سلیم زړۀ را ټول کړی،کوټې ته ورغلی چې ور ننوتی دا په بشتره کې پرته وه. سلیم شا وخوا په کوټه کې وکتل،په خونه کې یو پلنګ او شوقیس (چې د هغه هم شیشې ماتې وې) پروت وو. یو څو مات کډي کډې لوښي پکښې پراته وو بل هیڅ هم نۀ وو. یوه زړه کمبله پکې هواره وه. پر پلنګ یوه زړه نیالي او یو بالښت پروت وو. سلیم چې پر کټ پریوتی نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلپنګ چیغکی شو ـ ذولیجه چې راتوله شوه "څوك يې؟،
څوك يې؟"ـ
"زۀ يم ـ ناريې مۀ وهه"ـ
"سليمه!تۀ دلته پروت يې ـ تلتك د راوړم ؟"ـ
"يا ،يا ويده شه ـ ګرمي ده ،زۀ په پټهو کي ويديږم"ـ
"سمده"ـ
"موره!نن ولي داسي ناسته يې لکه يو شی چې د ورك وي؟"ـ
"هو اميني! ماښام لږ پر کراره ويده شوم ـ سليم مي ماښام
وليږلی د ذوليجې خونې ته، ما ويل لږ به ور سره عادت شي
ـ پلار يې ويل زۀ سليم ته وادۀ ور کوم ـ ما ويل دومره ژر يې
نۀ ور کوم چې د ذوليجې يو کوشنی ځينې وشي نو به دا پر
خپل اولاد کراره وي بل به سليم هم لاس نۀ ځينې اخلي"ـ
"والله موره!ډيره هوشياره يې"ـ
"ای زويه! د بل د کور خواري ډير زور غواړي"ـ
"بس موره! زۀ خو هر وخت شکر ادا کوم چې خدای ستا رنګه
خواښې را کړه ـ موره! تا به ذوليجې ته ويل چې لږ پ ر ځان
ګرځه"ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه غريبه خو د ځان په فکر کي ګرسره نۀ وي ـ داسي تك سپينه نجيلۍ وه چې را واده شوه ـ دا خو ګرده زما لېوړۀ تر دې حاله را ورسوله ـ ټوله شپه به يې ټکوله ـ هيروين چرس به يې په جوړول ـ دا بيخي کمه نجيلۍ وه،د ښځو ځای ته لا نه وه را رسيدلې چې موږ را واده کړه ـ هغه به کالي ځينې کښلي وو، د اور داغونه به يې ور وکول ـ موږ به د دې له ژړا څخه په غوږو کي ګوتې ن يولې وې ـ بس دا وو چې هغه له ډيرو نشو مړ شو".

"سليمه!تۀ چيري ځې؟".

"ځم د مورکۍ خونې ته بيا بازار ته ځم،سودا راوړم ـ که ستا شی پکار دی راته ويلای شې".

"سليمه!تۀ ولي له ماسره سمه ګپه نۀ کوې ـ ما بد کار کړی دی که څنګه؟".

"زۀ اوس ځم دا د وروسته خبرې دي". ذوليجه وچه ودريده ـ سترګې يې له اوښکو ډکې شوې خو دا هم پسې را ووتله ـ يور يې ښۀ ځان سنګار کړی وو، د ميړۀ ګوټونه يې پالش کول ـ ذوليجې ورته کتل، تر خولۀ يې هيڅ هم نه ووتل ـ دې هم دا ارمان در لودی چې ما هم د ميړۀ داسي خدمت کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای لکه ورینداره چې يې کوي. هغه میرۀ يې په دروازه کې ولاړ وو، دا ورته ګډه وه.

دا بیرته د خوابې خونې ته راغله. سلیم خپل ګوټونه پالش کول. مور يې دباندې وتلې وه. ذولیجې ورته وویل"را يې کړه ګوټونه زۀ در پالش کړم".

"تۀ ولاړه شه خپل کار وکړه ، نور مې مۀ تنګوه".

دې د نغرې لوښي سره ټول کړل،دباندې يې مینځل.

"ذولیجې ورینداري! تۀ د سلیم لالاټوله کالې،شیان اوس لا خپلې خونې ته یوشه او ماښام چې راشي لږ ځان ورته جوړوه. تۀ په نارینه نۀ پوهیږې. تۀ به تر څو داسې چوپړ وهې".

"اوس مې هیڅ ته هم زړۀ نۀ غواړي".

"زۀ در پوهیږم خو ستا ژوند به تریخ وي. خدای به یو خوږه برخه در کړي".

"دی هسې هم بل وادۀ کوي".

"تۀ هم ماخوستن ځان ورته جوړ کړه. د دۀ به هم سر در خلاس شي". ذولیجه موسکۍ شوه ، د خونې پر خوا روانه شوه او هم يې ماښام هغسې وکړل. ماښام چې سلیم خونې ته ورغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ناسته وه. بل بالښته یې هم په پلنګ یښی وو خو د سلیم سر خلاس شو.
د ذولیجې د مخ بڼه نه سمیده. دۀ به اوس د نور کور څخه پټ پټ شی ورته راوړ ی خو دا ورځ په ورځ کمزورې کېدله.
خدایه! دې ته اولاد ور کړې. خو د ذولیجې سترګې، ژړې پښې او لاسونه نور هم تور واوښتل. سلیم او مور دا د ښار غټې ډاکټرې ته راوستله. د ذولیجې ټوله معاینات یې وکړی او ټي.وي کي یې هم وکتله. څۀ وخت چې معاینات راغلل نو ډاکټرې مخ پر خوابښې ورا وګرځولی "تاسو څنګه انسانان یاست. د دې ټوله وینه وچه شوکې ده بل یې ژړی په ټول بدن کي ګډ دی. مشکل دی چې د دې اولاد ژوندی پاته شي او د دې سړي دې اوس لا خپل معاینات وکړي. دا تور ژړی دی، د دې ماښوم او سړي دواړو ته لګیږي".
خوابښې یې حیرانه شوه "خدایه! دا دې څۀ غم راته جوړ کړی او د دې قسمت کې دې لا نور څۀ لیکلي دي".
د سلیم معاینات لا تر اوسه صفا وو. هلته یې حفاظتي ستنې ولګولې. څو ورځې یې ذولیجه داخله کړه بیا یې بیرته کورته بوتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلیم هغه بلې خسرګنۍ حال ورا تیر کړی چې تهٔ خپل واده
وکړه ولي چې بیا د نجیلۍ مور او پلار د واړه حج ته ځي .
دوی ټوله د واده په تیاریانو اخته وو. ذولیجه ګرځ بده خپل
وس یې کولی خو په سلیم یې هم د مړوښي ارمان نه وختی .
په مات زړهٔ ګرځیدله ، له سهاره یې نری نری درد کیدلی .
ماښام چې یې ډوډۍ پخوله نو دوه درې واره ځینې ولاړه شوه
. خواښې پر بړغ کړی "ذولیجې!دا ستا هم عجبه بخت دی ،نهٔ
دي د پلار پر کور ښادي وکړه او نهٔ د خسر . تهٔ خدای د څهٔ د
پاره پیدا کړې یې . څو واره له ډوډۍ پورته شوې".
"زما پر نس او ملا ډیر درد دی ځکه ولاړه شوم ".
"تهٔ ولاړه شه لږ ارام وکړه . دا ډوډۍ به زهٔ پخه کړم".
ذولیجه چې خنګه خونې ته ولاړه ،وینه یې را شروع شوه،له
وینې سره یې ما شوم هم پیدا شو . خواښې چې یې ور ننوتله
دا بیا پر بل حال وه . سترګې یې ولاړې،لاسونه یې وچ کلك
لکه لرګی . کوشنی لا یو ساعت بغارې کړې بیا هغه هم له
دې دنیا سترګې پټې کړې .
"اې ذولیجې!تا به ویل چې هغه به هم ورځ وي چې زهٔ به پر
کراره شم،وګوره نن څنګه کراره یې . نن دې د هغه پښې خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان پوره شو ـ په دې حال کې دې د خپل تکليف حال نهٔ
وويلی ـ خدای مو دې ستا له حقه خلاسوي ـ تهٔ سر د مځکه
جنتي يې"۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ او څپلۍ

زرين ناګهانه له خوبه را ويښ شو . په ذهن کې يې ډول ډول يادونه ګرځيدل . داسي نه وو چې دۀ سوچ نه واهو،نه يې خپله تيره شوې زمانه ور ياديده ،څو په دغه شپه د يادونو ډول د نورو وختونو له يادونو نه بيل وو . ګڼ شمير واقعات يې بې ترتيبه په دماغ کې وو . هغه چې به کله هم سوچ واهو،په ويښه به يې واهو. تير شوی ښۀ يا بد دوران به ور ياديدو.

خو له خوارۀ خوبه ويښېدل او ناګهانه د سوچونو و يادونو حمله پرې کول اول وار وو . هغه فکر کاوو چې ماخوستن خو ما په دې هقله فکر هم نه وو کړی،بيا دغو سوچونو او يادونو ولي پاسولم،له خوبه يې ولي را بيدار کړم .

بيا يې زړۀ ته تيره شو چې کيدايي شي داسي خوب دي ليدلی وي چې ستا ياد نه وي،د هغه خوب تعلق ستاله ماضي سره وي او تۀ يې يو دم له خوبه ويښ کړی يې .

يو ځل هغه ور په ياد شو چې دی ماشوم وی، پلار يې د ښونځي تر مخ چهولې خرڅه ولې،دی به په نيمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رخصتي(آدهي چهټي)له ښونځي را ووتو له پلاره سره به يې مدد کاوۀ. د چهول و پلېټونه او اوبه يې ماشومانو ته ور کولې. کوم ماشوم چې به له دۀ سره په يو ټولګي کي وو هغو به هم د دوی په ريړۍ کي چهولې خوړلې. دۀ به پلېټونه او اوبه ور کولې
بيا به مورکۍ ور ياده شوه چې هر وخت به ناروغه وه. بابك به دومره روپۍ نه در لودې چې د مورکۍ علاج يې کړی وای. د زرين سترګې له اوښکو ډکې کيدلې. دۀ داسي محسوسوله چې تر سوچونو مخکې يې هم ډير ژړلي وي ، خو دۀ دا ټول سوچونه د خوب له کبله بلل. يو خوا خوب ورتلو له بلې خوا سوچونو او فکرونو خوب ته نه پرېښودو
....
هڅه يې کوله چې دا ټول سوچونه وشړي او ويدۀ شي،خو د هر څومره هڅه کولو پس هم سوچونو نه پرېښودو چې خوب وکړي. زرين پر پلنګ پروت وو بيا را کښېنستو چې کوز يې وکتل،هغه پنځۀ کلن زوی او کور ودانه يې په خوب ويدۀ وليدل. په خونه کي ښه درنه خاموشي خوره وه. يوه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بوالۀ ګهړ وه چې ټك ټك يې كاوو او بل د د دۀ زړۀ وو چې ډب ډب يې كاوو.
بيا هغه وخت ور په ياد   شو چې اسلم كاكو يو ورځ سهار وختي د دوی د كور دروازه،په له پسې په زوره زوره ټكوله چې دی ور وتلې ليا نه وو،هغه حكم وكړی چې "پلار دي را وغواړه". بابك هم له كوره راووتو.
"خير خير اسلم جانه! دا شين سهار او دومره په تاؤ ور ډبول".
"د چيش شي خير، پنځۀ كاله مخكي چې د كوم پور رانه كړی وو،هغه پيسې راكړه، بې شرمه سړيه. شرم خو تۀ نه لرې ،خامخا سړی دې ته مجبوره كوې چې سړی كورته در شي. د كور كمبلې،بشترې مشترې را وباسې".
بابك له خشمه شين او سور شو خو بيرته يې خپله غصه قابو كړه. كورته ننوتی.   د كورروغي كمبلې يې اسلم كاكو ته ور كړې. زرين ته هغه ورځ خاص هغه رنګه ور په ياد شوه،څنګه چې پر دۀ تيره شوې وه. اوښكې يې پاكې كړې،زړۀ يې ټوپونه وهل، د بابك معصومه څهره يې مخ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلې دورې کیده . د بابك خاموشي او د اسلم غوړمبی یې له دماغه نه وتو.

بیا یې هغه ورځ ور په یاد شوه چې مورکۍ ډیره ناروغه وه،بابك له څو ورځې ریړۍ له کوره نه ویستله . د مورکۍ د وفات کیدلو،د اسخات وشلو او فاتحې، سوچونو خو دومره خراب کړی چې له پلنګه را کوز شو،له خونې بهر را ووتو. اوبه یې وڅښلې،مخ یې ومینځلی . په کلا کي یې یو څو قدمونه واخیستل،بیرته راغلی خو سوچونه یې له دماغه څخه نه ووتو. بیرته پر پلنګ پرې وتو.

بیا یې خپل ماشوم زوی ته پام شو چې تلتك (بړستن) یې غورځولی وو . دی بیرته له پلنګه څخه را کوز شو، د زوی پر سر یې لاس ور تیر کړی او تلتك یې پر سم کړو،سر ته یې کښېنستو.

بیا هغه وخت ور په یاد شو چې په اختر کي به ټولو ماشومانو نوې نوې څپلۍ او نوې کالې کړي وو. خو دۀ به هر وخت د کوشني اختر څپلۍ په لوی اختر او د کوشني اختر کالي په لوی اختر اغوستل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هغه څپلۍ ور یاد ي شوې چې اوس هم دهٔ د برنډې په چت کې خوندي ساتلې وې.
د کوشني اختر ورځ وه،لمر لا نه وورا ختلی. په دغه اختر زرین نوې څپلۍ نه درلودې. د تیر کال د اختر سپیرې څپلۍ یې وې چې پر دهٔ لږ څه کوشنۍ شوې هم وې. زرین د نورو څپلو غوښتنه کړې وه. پلار یې ډیر خاموشه وو،هیڅ جواب یې نه درلودی. مورکۍ هم خاموشه وه دلته بیا دزرین په زړهٔ تنا راغله،ټول بدن یې رېږ شو.
د بابك هغه خبره یې داسي یاد وه لکه اوس اوس چې یې ورته ویلې وو.
"زرینه زویه!هغه تاسو چې خط په کاږی،هغه رنګ اوبه څهٔ نومیږي".
"هو لرم یې. بابکه!هغه ته توره ساهي وایي".
"هغه را واخله .... او ستا د تیر د اختر څپلۍ هم را واخله.........".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوك به ملامت وي

" ښښتې خورې چې راتلې يوګلاس اوبه راوړه.

عدنانه ! په ځواره مې درته ويلي دي ماته په خور مۀ وايه مۀ وايه ، تۀ ولې سر نه خلاصوې ـ خير بل وار به په ترله درته وايم" ـ

دا له خندا شنه شوه ووته چ ې اوبه يې راوړې ، وعدنان ته مخامخ كښښناسته " تۀ اوس پوهېږې نه كه په قصد كوې" ـ

" نه ښښتې ! ښه پوهېږم ، ما چې چرې سبق ويلو هلته خلګو د اكا ،ماما په كورنيو كي واده نه كولو ، شناخت ياري لا څه كوې ـ ولاړه شه كاكا يا تيندار به دي ووينې ،نه به په تا كې څۀ پاته شي نه په ماكې" ـ

" ګوره عدنانه ! زۀ له تا سره شناخت ،ياري نۀ كوم زما د واده نيت دى ـ تۀ د نورو په دود او دستور له ما ځان مۀ خلاصه وه ـ پر ما بل مېړۀ داسي دى لكه زلمى ورور" ـ

" ځه ولاړه شه ، پر مخ به داسي ځاپېړه در كړم چې ياد به يې لرې ـ تا ډاكټري د دې د پاره وكړه" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

" نه د دې د پاره چې ځان اوخلګ ټول له مشکل او ناروغۍ څه وژغورم ـ ګوره عدنانه ! تهٔ به له ما سره واده کو ې ګني داسي چل به درسره وکړم ، په ځان به حېران يې ـ اوس ووئه چې څهٔ دي په وس وي کوه يې" ـ

پښتنې دا چل شروع کړی چې عدنان به دننه لا نه و راغلی، دا به بيا د عدنان په خونه کي وه ـ عدنان چ ې به په خونه کي يوځای سره يښي کتابونه خواره واره وليدو ، ډېره خوابه يې بده شوه ، د اکا و تنداري په وجه يې پښتنې ته څهٔ نه شو ويلای ـ

يوه ورځ چې يې هغه عکس پر کتابونو برسېره يښی وليدو چې د ی د دوو نجونو په ميان(منځ)کي ولاړ وو، پښتنې ته يې پر مخ داسي څاپېړه ور کړه چې سترګو يې اوښکې وکړې ـ

پښتنې غبرږ پر وکړځوله " عدنانه ! ستا څهٔ خيال دی، تهٔ به په څاپېړو ما له ځانه بېله يا لېري کړې" ـ عدنان دا هڅه کوله چې له ځانه يې ل ېري کړي ، تنداره په دروازه کي ودرېده " پښتنې! ما په څهٔ پسې ولېږلې، تهٔ څه کوې" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنې د مور له خبرې سره سم عدنان پرېښودی . عدنان لاس له خولې واخیستو چې ځه پر خولۀ ورتلو هغه یې ویل . دا راغله په دروازه کې ودرېده ، یو لاس یې پر دباندې دېوال یښی بل یې د دروازې پر چوکاټ، له خنداشنه وه .

" نه مي درته وویل، اوس ښۀ شوې" . عدنان ور ولاړ شو ، دې داسي منډې کړې لکه له یو ماشوم سره چ ې بازی کو ې . ماخوستن د پښتنې مور دا ټوله کیسه ، د پښتنې پلار ته وکړه .

" ښځې! دا خبره دې پر ځای پرېږده ، پر خولۀ لاس ونیسه" .

سهار د پښتنې پلار عبدالمنان، خپل مشر ورور عبدالمناف د عدنان پلار ته دا ټوله کیسه وکړه چې دا هلك او نجلۍ دواړه هره غرمه په خونه سره ننوتي وي . دی نه وي سبا یو بدنامي را واړه وي ، را رواڼې جمعې ته به یو څو کسه را وغواړو، دوستي به سره وکړو . سمه ده وروره!" .

ماخوستن عدنان ناست وو چې عبدالمناف خپل ې ښځ ې ګلدستې ته د دوست ی کیسه کوله . عدنان خلاص کړی کتاب سره واړاوو " نه بابا! زۀ له پښتنې سره واده نۀ کوم" .

" شرم وکړه، تۀ څنګه زما و د مور په کارو کي رغېږې" .

(c) ketabton.com: The Digital Library

" بابکه! ما درته وویل" .
" هلکه لګوار شه ، ولې په ما هغه خبرې کوې چې مور دي نه ده په خبره" .
عبدالمناف د عدنان تر مخ د پښتنې،تنداري اکا کیسه و مور ته تېره کړه .
" بابکه! دا یوحقیقت دی چ ې تندار ې پښتنه له ما سره داسې ولیدله . له حقیقته سترګې نه پټېږي لیکین خبره داسې نه داسې ده .... بل ما له یوې پېغلې سره وعده کړې ده چې تهٔ د ډاکټرۍ ډګري تر لاسه کړې ، هغه وخت زهٔ له تا سره واده کوم" .
" ښځې! تهٔ د دهٔ عذر پرېږده، دی به خود یو عذر کوي . تا به تر اوسه داسې پېغله لیدلې څه ، اوربدلې نه وي چې مور او پلار دي په خبر نه وي، دا له یو هلکه سره واده کوي" .
" بابکه! دا ستاسو وخت نه دی . اوس داسې وخت راغلی دی چې هلك و نجونې سره خوښ کړي ، خپلو کورنیو ته ووایي چې مورږ واده سره کوو" .
د عد نان خبر ې چا اوربدلې یا یې منلې . د جمعې ورځ راغله، خلګ راغلو دوستي و شوه . ټولو راغلو خلګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالمناف ته موبا رکي ور کوله ـ ښتنه دومره خوشاله وه ،هغه د چا خبره " پر یوه ښه څرخېده "ـ د عدنا ن په زړهٔ یو لوی خدای ښهٔ خبر وو. نه په کور مځك ې د ناستي ځای ورکاوهٔ، نه پر بیابان ـ
تمامه ورځ به یې په ولاړي تېره کړه ، دلته لاړ شو هلته لاړ شو ـ شونډان یې پرې شوو ـ تمامه ورځ به یې په دې سوچونو تېره کړه چې " ښتنه پرېږدم که ډاکټرحسینه ـ نه حسینه څنګه پرېږدم ، یو خو زما ډېره خوښه ده بل مي وعده ور سره کړې ده ـ یا راشو ښتنه پرېږده ، نه نه څنګه یې پرېږدې ـ د هغه پلار،اکا بدنامه کوې چ ې ټول خلک یې د انسانیت او شرافت په صفت نه مرېږي " ـ په دې کې د عدنان له هدو نیمه غوښه توي شووه ـ کورنۍ یې په دې اخته وه چې د دوی د واده تیاري وکړي ـ
ښتنې ته بیا هم کیسې ته ردك نه ور کاوه ـ دا یې پوره یقین وو چې " عدنان ناروغه دی ، یو ډاکټر ته یې وړی وای ـ ولي ټوله کورنۍ باك نه په کوي" ـ
عدنان چ ې یوه ورځ په سوچونو کې ورك وو ـ موبائل نمبرو ته یې نه وکتل، پورته یې کړی " هلو،حسینه څنګه یې؟" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

" تهٔ دا خبرې پرېږده، تهٔ دا فون ولې نه پورته کوې ،درسته کال وشو۔ ګنبې درځي تهٔ فون نهٔ پورته کوې" ۔

حسینه " زهٔ څهٔ درته ووایم ۔ عدنانه ولې خیر خو به وي" ۔

" هو هو چې راشې درته وبه وایم" ۔

" نه نه اوس اوس به راته وایې" ۔

" حسینه! زهٔ خو په دې بلا اخته شوم ...." ۔ تهوله کیسه یې ورته وکړه ۔

" عدنانه ! تهٔ په دې زما فون نه پورته کوې ۔ ما نه غوښتو چې تا پرېشانه کړم" ۔

" خیر دی چې زهٔ ژوندی یم له مړه ماره مهٔ وېرېږه " ۔ فون بند شو۔

یو ماځیګر سپین موټر راغلی، یو سړی و ښځه په کې ناست وو۔ د دوی په ګېټ کې ودرېدو ، د عدنان بابا ور ووتو ۔ ښځې و سړي دواړو د عدنان له بابا سره په لاس روغبړ وکړو۔ باباپه دې سوچونو یوړی چې " ښځه او په لاس روغبړ" ۔ ښځې پر بابا ږغ وکړو " بابکه! ولې په سوچو کې ورک شوې بل وخت مېلمانه نه دې درته راغلي که څهٔ" ۔

" نه لورې! راځې" ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

" بابا ځدنان کور دی" .
" یا لورې! هغه خو دا ډېرې ورځې کېږي چې پر بله خوا تللی
دی . تاسو راځی کور خو یې په شا نه دی وړی" .
" نه بابا چې ځدنان نشته ، مور نه کښېنو" .
" خیر لورې! له ځدنان سره مو څۀ کار وو" .
" هو دا مې بابا دی، ځدنان مي په لیدلی . ما وځدنان د
واده خبره سره کوله چې دی څۀ وخت تیاردی" .

(c) ketabton.com: The Digital Library

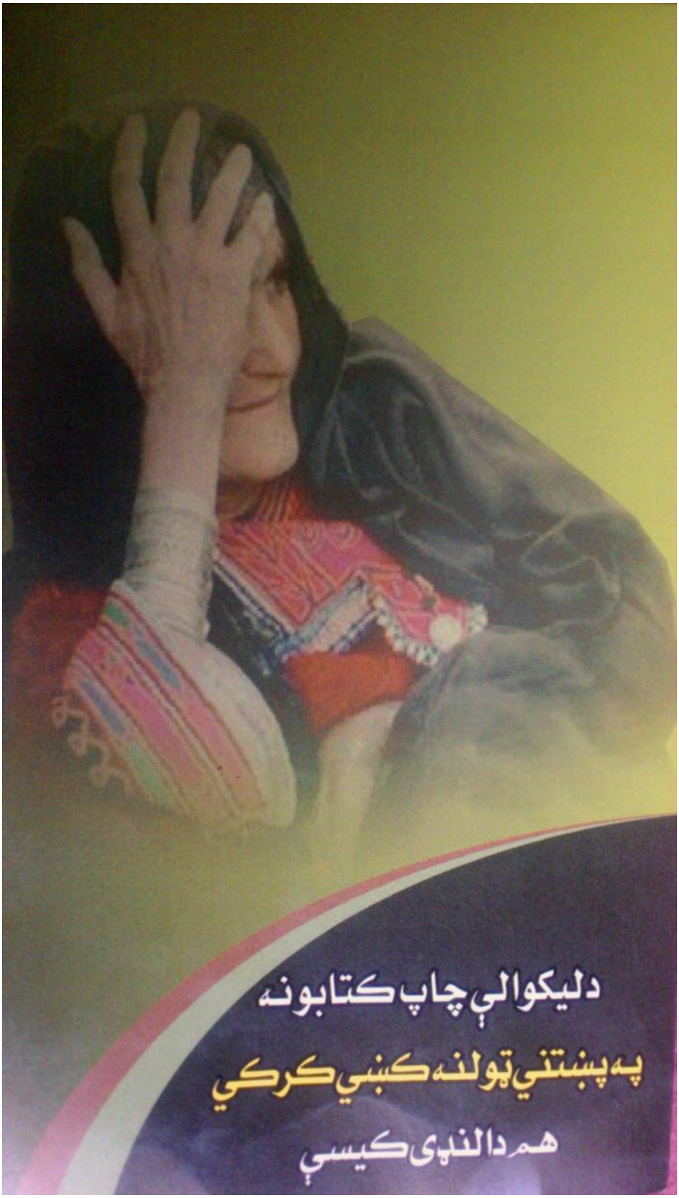

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library